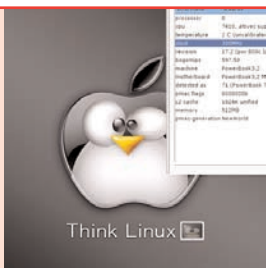

► 12-O antifeixista

Així està el pati // Pàgina 11

Milers de persones han sortit als carrers de pobles i ciutats dels Països Catalans per denunciar la celebració del 514è aniversari del genocidi més gran de la història.

► Hackers a Mataró

De dalt a baix // Pàgina 5

Més d'un centenar de *hackers* d'arreu del món es van aplegar per intercanviar experiències i coneixements el cap de setmana passat a Mataró al Hackiluro.

► Entrevista a Leo Bassi

La indirecta // Pàgina 28

Militant del laïcisme i bufó provocador, Bassi reflexiona sobre la funció de la comunicació –“som animals amb instint, gustos i desigs”– i reivindica l'hedonisme per a l'esquerra.

directa

setmanari de comunicació

núm. 22 // 18 d'octubre de 2006

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

L'ASSEMBLEA PER L'HABITATGE DIU QUE LA SUSPENSÍO DE LA CIMERA RESPON A MOTIUS ELECTORALS

Allau mediàtica per ocultar el debat sobre l'habitatge

UN JOVE DE L'ATENEU DE L'EIXAMPLE, TERCER DETINGUT PELS FETS DEL “FORAT”

» Així està el pati // Pàgina 9

EL GOVERN ESPANYOL POSA TRAVES A LA VISITA DEL RELATOR DE L'ONU SOBRE L'HABITATGE

Edu Bayer

Acció a l'Ikea de l'Hospitalet de Llobregat. Un centenar de persones es van “independitzar” a la secció d'habitacions

» Així està el pati // Pàgina 12

Revolta animal a les Gavarres

El col·lectiu Moviment d'Alliberament de les Gavarres (MAG) va dur a terme, el 7 d'octubre, una primera acció per denunciar els moviments especulatius i les agressions al territori que tenen lloc en aquesta serra. En l'acció, que volia representar la

rebel·lió de la fauna de les Gavarres en un tancat il·legal dins d'un espai PEIN, activistes disfressats d'animals de bosc van desmantellar part de la tanca i van demanar a l'Ajuntament de Sant Martí Vell que obligui al desmantellament del tancat cinegètic.

» Així està el pati // Pàgina 13

Vaga de fam a Seat

Els propers dies 20, 21 i 22 d'octubre set extreballadors de Seat realitzaran una primera vaga de fam. L'Assemblea d'Acomiadats reclama la readmissió total de les 660 persones que van perdre la feina poc abans del Nadal passat. De no aconseguir-ho,

els acomiadats han assegurat que vindran més vagues de fam. Tot i que encara es desconeix el lloc on se situaran els vaguistes, l'Assemblea d'Acomiadats de Seat ha convocat una trobada per divendres 20 a les 11 al mig de la plaça Universitat de Barcelona.

ESPAI GRATUÏT DE PROPAGANDA ELECTORAL

José Montilla

Ha desplaçat el sector maragallista del partit. Els “capitans” més propers a les tesis del PSOE han reestructurat llistes i programa electoral. Les grans empreses de la construcció han donat el vist-i-plau.

Així està el pati // Pàgina 17

Editorial

Esquivar el debat

És d'una evidència que ratlla l'obvietat que els "200 guerrillers urbans" que hi ha a Barcelona, segons informes de la intel·ligència policial (que en intel·ligència és similar a la seva germana militar), són incapaçs d'impedir tota una cimera de ministres de la Unió Europea. És evident que això és impossible per molts coets de fira i llençagranades casolans que tinguin, per molta campanya electoral que hi hagi o per molts partits que el Barça jugui. Llavors, la força d'aquesta evidència ens porta a dues incògnites igualment preocupants. La primera seria conèixer el veritable motiu de la supressió de la cimera. Segons l'Assemblea Popular per l'Habitatge Digne, s'ha suspès perquè no es vol tenir el debat de la vivenda en plena campanya electoral, doncs cap candidat té solucions creïbles sobre el tema. De fet, tan poc creïbles són que, quan Artur Mas promet pagar la meitat del lloguer als joves, un auditori d'incondicionals esclata de riure. L'opinió de l'Assemblea Popular és una possible versió, però veient com una de les principals preocupacions de l'electorat no figura a l'ordre del dia de cap candidat, és una teoria que s'ha de tenir en compte. La segona incògnita és que no hi ha hagut ningú en tota la classe política, ni pràcticament ningú en tota la classe periodísticopinadora, que hagi posat en dubte la folklòrica teoria policial (almenys públicament). I això ens porta a dues possibilitats igualment sinistres: o tota la classe política i quasi tota la classe periodísticopinadora són imbècils, o tots formen part d'un mateix complot per fer-nos creure, no ja que vivim en el millor dels móns possibles, sinó que la vida real és una espècie de còmic de ciència ficció o un videojoc. O potser, al final, és una barreja de totes dues opcions. Però al final qualsevol d'ambdues possibilitats pot generar malsons o, com a mínim, un cert malestar.

Pensem, doncs existim

A les coses pel seu nom!

✉ **Lluc Salellas**
/directa@setmanaridirecta.info/

L'última setmana ens ha servit per veure la cara més penosa de l'establiment català. Davant la força que està prenent el moviment contra l'especulació i per l'habitatge digne, els partits polítics parlamentaris s'han limitat, amb l'ajuda dels grans mitjans de comunicació, a organitzar una campanya demagògica i plena de tòpics. I és que els últims dies, mentre continuaven la seva campanya electoral, els responsables d'aquests partits s'han dedicat a titllar de violents, radicals, etc., els que es manifesten perquè hi hagi canvis en aquesta societat dominada pel capital. De fet, gràcies a aquesta imatge tan monstruosa, demoníaca i apocalíptica que han donat de tot plegat, han pogut suspendre temporalment una cimera

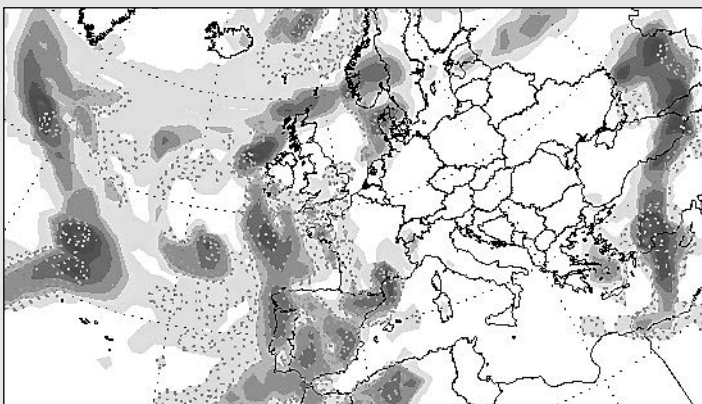
europea sobre habitatge. Ara bé, com ja tots sabem, l'excusa no amaga la realitat. No s'atreveixen a parlar d'habitatge públicament, i menys en campanya electoral, ja que l'única proposta que tenen és especulació i més especulació!

Hem de recuperar les paraules i aconseguir dir les coses pel seu nom

En aquest intent salvatge de criminalitzar tot aquell que es mou, hi podem trobar més exemples. Per un costat, la inauguració, el 12 d'octubre, d'una nova desfila militar pròpia i molt catalana per part de la Generalitat. Durant

la manifestació contra la hispanitat, els Mossos es van dedicar a fer la seva demostració de força, mostrar uniformes, armes i engabiar els manifestants com en un zoo. Per l'altre, el fet de titllar de feixistes, per part de Maragall, els manifestants contraris a la presència d'Acebes i Piqué a Martorell.

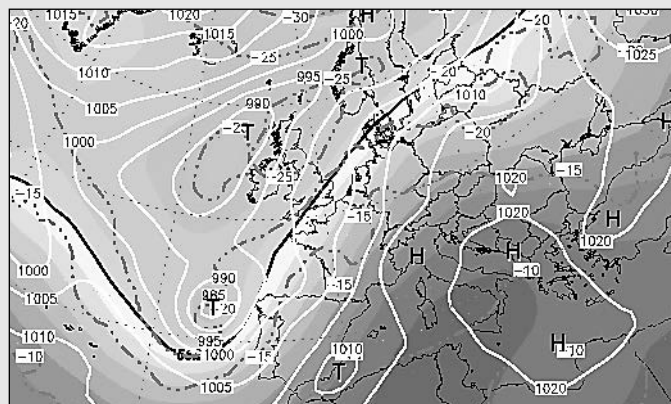
Aquest cicle d'insults i manipulacions endegat pels que ens governen, legitimen encara més tots els projectes que creguin útil i necessari explicar des d'una òptica de carrer tot allò que passa a aquells qui ens envolten. Hem d'aconseguir contrarestar la criminalització, no ens hem de permetre el desànim, i sobretot hem de recuperar les "nostres" paraules. No pot ser que siguin ells qui ens diguin feixistes, parlin de democràcia, de participació, o de transformació social. Hem de recuperar les paraules i aconseguir dir les coses pel seu nom. ☺

Dimecres 18 les pluges cauran arreu de Catalunya

Tempesta i vent

Nou episodi de tempestes i fortes ràfegues de vent durant el dimecres 18 d'octubre. Després, els vents giraran a ponent i dijous 19 podrien caure alguns ruixats més febles a Girona i a la costa del Maresme. Fins diumenge, que tornarà l'estabilitat, amb vents més secs i humitat més baixa. Les temperatures tornaran a pujar. A partir de dilluns més núvols i possibles ruixats.

Diumenge 22 al vespre els vents tornaran a girar al sudoest

Com s'ha fet?

Només començar ens hem de disculpar per un error comés a l'anterior número de la DIRECTA. El reportatge central va ser realitzat per Jordi Secall, que ens va cedir un treball realitzat durant anys al Forat de la Vergonya i que en ser publicat li vam ometre l'autoria.

En aquest número ja es poden començar a veure alguns dels canvis que es van decidir a l'assemblea extraordinària de redacció del 7 d'octubre. Així, la secció Espais Emergents ja no hi surt, la següent secció en desaparèixer serà la columna Navegant per la xarxa, que serà substituïda per unes columnes d'opinió de quatre temes rotatius: gastronomia, salut, llengua i història. Esperem que puguem començar a publicar-les en poques setmanes.

Una altra qüestió que també es va debatre en aquesta assemblea, però que no serà menys visible, pels que no us llegiu el requadre que hi ha sota d'aquestes línies, és els canvis de coordinació de les seccions. Aquests venen motivats perquè les disposicions personals canvien, i per adequar les tasques a les persones que s'hi troben més còmodes fent-les. Un altre tema és que l'entrada de gent nova al col·lectiu ens està permetent repartir més i millor les feines, el que ha de suposar una millora de la qualitat i més capacitat per a realitzar tot l'esforç que un projecte d'aquesta envergadura necessita.

El racó il·lustrat

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa i Jesús Hita
REDACCIÓ
De dalt a baix: Enric Borràs Abelló *
Impressions: Laia Alsina i Mariona Ortiz * Així està el pati: Guillem Sánchez, Laia Alsina, Jesús Rodríguez, Mariona Ortiz * Roda el món: Guillem Sánchez *
Observatori dels mitjans: Pau Cortina * Què es cou: Gemma Garcia * Expressions: Roger Palà *
La graella: Berta Alarcó

FOTOGRAFIA

J. L. Expósito, Pau Coll, Edu Bayer
CORRECCIÓ
Lèlia Becana
PUBLICITAT
Jesús Hita
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Helena Olcina i Amigo

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.cat

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracio@setmanaridirecta.info
diseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 17

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

• **-Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

• **-No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

• **-Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

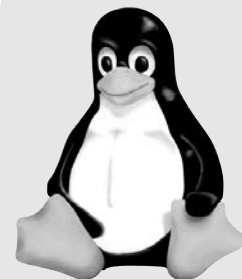
- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» El 27 de setembre de 1983 Ricard Stallman va publicar un missatge en un fòrum on deia que començava a treballar amb un sistema operatiu lliure basat en l'Unix, que anomenaria GNU (acrònim de GNU's not Unix) i demanava ajuda a tothom qui volgués ajudar-lo.

» Un any més tard va crear la Free Software Foundation [www.fsf.org], d'on van sorgir les quatre normes bàsiques que avui defineixen el programari lliure: es pot utilitzar lliurement, distribuir i copiar, obrir per saber el seu funcionament i adaptar i millorar.

» El 1991 un jove estudiant de 21 anys anomenat Linus Torvalds va començar a escriure el nucli d'un sistema operatiu anomenat Linux, i a distribuir-lo de manera lliure. El 1992 van fusionar-hi la feina feta per al projecte GNU. Així va néixer GNU/Linux.

El programari lliure: apte per a tothom i socialment just

El programari lliure es pot descarregar, fer servir i copiar sense pagar; a canvi, no cal empassar-se publicitat ni fer res il·legal. Sembla estrany en un món en què tot es ven, però és així. Milers de voluntaris de tot el món participen en la creació i millora de programes que tothom pot fer servir com vulgui. D'entrada, algú que no coneix gaire què són, pot pensar que els programes lliures són difícils de fer funcionar, amb unes interfícies gràfiques confuses o aptes només per a experts informàtics. Però res més lluny de la realitat; com en el cas del programari propietari, hi ha de tot. Per exemple, un dels programes més utilitzats per a l'intercanvi i la descàrrega d'arxius, l'eMule [eMule-Project.org], és programari lliure.

Enric Borràs Abelló
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La tecnologia forma part, cada vegada més, de les nostres vides. Ja és molt difícil trobar feines qualificades o estudiar sense saber fer anar un ordinador i la majoria de joves es connecten regularment a Internet, envien correus electrònics i fan servir programes de missatgeria instantània. Tot això es fa, sobretot, a través de programari propietari: programes que es paguen d'una manera o altra i que no es poden modificar o adaptar a la pròpia necessitat. Els fa una empresa determinada i els ven.

Però pagar no és l'única solució. Ja fa temps que existeix una alternativa al programari propietari que va guanyant terreny poc a poc: el programari lliure. Són eines informàtiques amb quatre normes bàsiques: qualsevol les pot fer servir lliurement —o sigui, sense pagar; és possible veure com funciona el programa analitzant-ne el codi font; qualsevol el pot redistribuir i copiar; i es pot modificar per millorar-lo i tornar-lo a redistribuir perquè tothom en pugui gaudir. Per poder veure com és el programa

per dins i millorar-lo cal que el codi font, les instruccions de com s'ha fet i funciona el programa, sigui públic. El programari lliure, però, no és només programari gratuït, va molt més enllà, com que el codi font d'aquesta mena d'eines és lliure i es poden

El programari lliure és hereu directe de l'ètica hacker

modificar i redistribuir amb llibertat, milloren amb la col·laboració de voluntaris que els canvien i els tornen a distribuir. Així, si hi ha qualsevol error, és més fàcil d'arreglar-lo perquè qualsevol que en tingui la capacitat ho pot fer. Moltes vegades els voluntaris s'organitzen en grups i col·lectius per no trepitjar-se; així es reparteixen les tasques per millorar els programes. Podeu trobar exemples d'aquesta manera de funcionar a SourceForge.net, un portal on s'allotgen els projectes de molts voluntaris i voluntàries que treballen amb programari lliure.

Programari lliure i més segur

Avui en dia hi ha alternatives de programari lliure aptes per a tothom, fàcils d'usar i moltes vegades més segures que el programari propietari de Microsoft. Així, molts especialistes en seguretat recomanen navegar per Internet amb el navegador Firefox [mozilla.com/firefox] o utilitzar el lector de correu electrònic Thunderbird [mozilla.com/thunderbird] en lloc dels programes inclosos amb Windows, com l'Internet Explorer o l'Outlook. Són igualment fàcils d'usar, però és més difícil que permetin que un virus o un programa maliciós afecti l'ordinador. Aquests són dos exemples de programes lliures coneguts per molta gent, però n'hi ha encara de més famosos, com l'eMule, que permet l'intercanvi d'arxius entre usuaris i que molta gent fa servir per descarregar-se música, pel·lícules, etc.

L'origen del sistema operatiu GNU/Linux

El programari lliure és un hereu directe de l'ètica hacker, que no té gaire cosa a veure amb els típics pirates informàtics de pel·lícula nord-americana. Els hackers, que consideren fonamental que tothom tingui accés

als recursos informàtics, ja eren els primers especialistes en informàtica, els experts dels centres de càlcul de les universitats més destacades —les primeres que van tenir ordinadors. Ells ja feien el programari i el repartien incloent-hi el codi font, va ser més tard que les empreses van començar a vendre'l sense codi font i restringint-ne l'ús als usuaris.

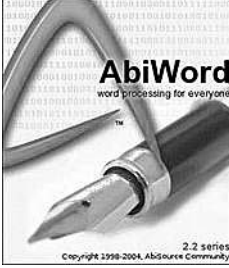
El programari lliure no és només programari gratuït, va molt més enllà

Un dels qui va viure aquest procés, va ser Richard Stallman, el creador del terme "free software" (programari lliure). Preocupat pel procés de privatització que patia, cada vegada més, el programari, el 27 de setembre de 1983 va publicar un missatge en un fòrum on deia que començava a treballar amb un sistema operatiu lliure basat en el sistema operatiu Unix, que anomenaria GNU

(acrònim de GNU's not Unix) i demanava ajuda a tothom qui volgués ajudar-lo. Un any més tard va crear la Free Software Foundation [www.fsf.org], d'on van sorgir les quatre normes bàsiques que avui defineixen el programari lliure.

Richard Stallman també va ser un dels creadors del sistema operatiu GNU/Linux que es coneix popularment com Linux. De fet, va ser el primer en treballar-hi arran del missatge que va publicar en un fòrum el 1983. Stallman va treballar amb el sistema operatiu GNU, que havia de ser compatible amb Unix des d'aquell mateix any, i ell i els seus col·laboradors van fer molta feina per al sistema operatiu, molta de la qual és la base per a molts programes i aplicacions. El 1991, però, un jove estudiant de 21 anys anomenat Linus Torvalds va començar a escriure el nucli d'un sistema operatiu anomenat Linux, i a distribuir-lo de manera lliure. Molts voluntaris s'hi van afegir i el 1992 van fusionar-hi la feina feta per al projecte GNU. Així va néixer GNU/Linux, un sistema operatiu que avui en dia té moltes variants i que és en el que es basen els sistemes de serveis tan famosos com Google. ☺

ALTERNATIVES EN PROGRAMARI LLIURE *

NAVEGADOR Internet Explorer ALTERNATIVA LLIURE: MOZILLA FIREFOX www.mozilla.com/firefox 	MISSATGERIA INSTANTÀNIA Microsoft Messenger ALTERNATIVA LLIURE: GAIM www.gaim.sourceforge.net 	PROCESSADOR DE TEXTOS Microsoft Word ALTERNATIVA LLIURE: ABIWORD www.abisource.com 	ANTIVIRUS Panda Antivirus ALTERNATIVA LLIURE: CLAMWIN www.clamwin.com
LECTOR DE CORREU ELECTRÒNIC Microsoft Outlook ALTERNATIVA LLIURE: THUNDERBIRD www.mozilla.com/thunderbird 	PAQUET OFIMÀTIC Microsoft Office ALTERNATIVA LLIURE: OPEN OFFICE www.openoffice.org 	PROGRAMA DE RETOC DIGITAL Adobe Photoshop ALTERNATIVA LLIURE: GIMP www.gimp.org 	PROGRAMA DE DIBUIX VECTORIAL Macromedia Freehand ALTERNATIVA LLIURE: INKSCAPE www.inkscape.org

* Des de les adreces d'internet es poden descarregar gratuïtament els programes de software lliure

MÓN // CREIX LA LLUITA CONTRA MICROSOFT I EL PROGRAMARI PROPIETARI

Milions d'usuaris es passen al programari lliure

Programes com el Firefox, l'eMule o l'Open Office s'estenen entre els usuaris de MacOS i Windows

Enric Borràs Abelló
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Poc a poc, els usuaris de Windows i MacOS també han començat a fer servir programari lliure. Si bé al principi els partidaris del programari lliure es dedicaven sobretot a intentar convèncer els usuaris perquè es passessin al sistema operatiu GNU/Linux, ara s'han estès molt els programes lliures per a MacOS i Windows, que han rebut una bona acollida. Així, els usuaris poden descobrir què és el programari lliure sense que calgui canviar tot el sistema o fer instal·lacions que poden semblar difícils.

Firefox vs. Explorer

Un dels exemples més clars de la popularitat del programari lliure és el del navegador Firefox. La primera versió d'aquest navegador la van descarregar dos milions i mig de persones en només dos dies i actualment el fan servir milions de persones a tot el món. Abans que s'acabi el mes, començarà un nou episodi de la batalla entre Microsoft i el programari lliure: és previst que es puguin descarregar les versions definitives de l'Internet Explorer 7.0 i del Mozilla Firefox 2.0. Són els dos navegadors més usats al món; el primer, de Microsoft, acapara la majoria de les pantalles, mentre que el segon, que és programari lliure, ha anat guanyant terreny

des que va sortir. El Firefox ja és el navegador usat al 21,9% dels ordinadors d'Europa, sent més comú a Eslovènia (39%) i on menys, a Ucraïna (12,2%). Europa és el continent on més es fa servir, seguit d'Oceania (21,4%), Amèrica del Nord (13,5%), Amèrica del Sud (10,9%), Àsia (10,6%) i Àfrica. La versió 1.0 incorporava una sèrie de

Els usuaris poden descobrir què és el programari lliure sense que calgui canviar tot el sistema

novetats que s'han fet imprescindibles per a molts usuaris, com la navegació en pestanyes (que permet consultar diverses webs alhora en una mateixa finestra) i les extensions (petites aplicacions per millorar o adaptar el navegador a les pròpies necessitats. Tot i això, el que fa més recomanat el navegador Firefox o els que es basen en el seu motor (Opera, Camino...) és la seguretat. Mentre que en les versions 0.9 i 1.x del Firefox s'han comptabilitzat 75 problemes de vulnerabilitat, en

les corresponents al mateix període de l'Internet Explorer (5.01, 5.5, 6.x) se n'han comptat 239. Això inclou errors que faciliten la intrusió de troians o programari espia, dialers, etc.

Per a totes les necessitats

Però el Firefox no és l'únic programa lliure que es pot fer servir amb els sistemes operatius Windows o Mac, sense que calgui instal·lar-se GNU/Linux; els programes més utilitzats ja tenen a l'abast alternatives lliures. Aquest és el cas, per exemple, del paquet ofimàtic Open Office. Ja se'n pot descarregar la versió 2.0, que inclou el processador de textos Writer, el gestor de fulls de càlcul Calc, l'eina per a fer presentacions multimèdia Impress, el mòdul de base de dades Base i el programa de gràfics Draw. Substitueix sense cap mena de problema paquets de programari propietari com el Microsoft Office i, a més, en català.

Un programa com el Gimp es pot fer servir per a retocar fotografies, igual que el Photoshop; el Mozilla Thunderbird és un client de correu electrònic perfectament equiparable i més segur que l'Outlook de Microsoft, etc. Alguns ofereixen funcionalitats força destacades i útils per a tota mena d'usuaris. Aquest és el cas, per exemple, del Gaim, un client de missatgeria instantània que permet tenir en un mateix programa els contactes del diferents

serveis de missatgeria instantània (MSN Messenger, Yahoo Messenger, Google Talk...); així, és possible parlar alhora amb contactes del client de missatgeria de Yahoo i del de Microsoft.

Un altre exemple de programa de codi lliure que s'ha popularitzat molt és el de l'eMule, un dels programes més utilitzats per a l'intercanvi d'arxius via P2P (d'usuari a usuari).

L'empenta més forta que ha rebut darrerament la difusió del GNU/Linux, és la distribució Ubuntu

Els programes lliures, com que es poden modificar i tornar a distribuir, han permès que es puguin traduir a molts idiomes. Es tracta d'una tasca que, com que el codi font és públic, es pot fer amb relativa facilitat. Això ha permès que naixessin portals com Softcatala.org, des d'on es coordina la traducció i la distribució de centenars de programes en català, la majoria lliures.

Es tracta d'un portal fet i actualitzat per voluntaris, però que rep una mitjana de més de 10.000 visites al dia i on es pot trobar ressenyes de tota mena de programes i enllaços per a descarregar-los. Hi ha d'altres recopilatoris des d'on és possible descarregar programari lliure, com WinSlow.aditel.org o Directory.FSF.org.

Migrar a programari lliure

Diverses administracions, empreses i fins i tot governs sencers han vist els avantatges del programari lliure i l'utilitzen habitualment. Alguns ho fan sota Windows mateix, però d'altres, han implantat el sistema operatiu GNU/Linux canviant així tots els sistemes. Aquest darrer és el cas, per exemple del Brasil, la Xina o el del govern municipal de la ciutat de Munic (Alemanya). Però una de les empentes més fortes que ha rebut darrerament la difusió del GNU/Linux, és la distribució Ubuntu [Ubuntu.com], basada en Debian i que es dirigeix, sobretot, a usuaris domèstics. Es va posar en marxa el 2004 i ja és la distribució de GNU/Linux més popular, s'actualitza regularment, cada sis mesos i inclou centenars de programes en diverses llengües, a més de fòrums i comunitats d'ajuda a Internet. ☺

Fonts:

- Softcatala.org/articles
- XitiMonitor.com

► A partir del HackIt'99 que se celebra a Milà, es posa en marxa una llista de correu a l'Estat espanyol per organitzar un *hackmeeting* més proper. L'any 2000, els *hackers* es troben al CSO Les Naus, ja desaparegut, i els anys següents a Leioa (Bilbo), Madrid, Iruña, Sevilla, Compostela, Menorca...

► De la trobada a Milà es van adoptar unes característiques que s'han mantingut al llarg dels següents *hackmeetings*: organització i procés assembleari; la seu és alhora un espai alliberat; relació entre els aspectes tècnics i socials; no és una trobada només de persones expertes...

MATARÓ // HACKILURO

Un dia entre 'hackers'

Més d'un centenar de *hackers* s'apleguen a Mataró en una reunió internacional

Enric Borràs Abelló
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Encara que per a alguns soni estrany, o fins i tot preocupant, més d'un centenar de *hackers* s'apleguen del 13 al 15 d'octubre al Centre Social Okupat Autogestionat La Fibra, a Mataró. Arribats expressament des de diversos racons dels Països Catalans, però també de Sant Sebastià, Madrid, Gran Bretanya o París per a celebrar-hi un *hackmeeting*, l'aplec anual de *hackers*. Enguany, en honor a Mataró, s'ha anomenat *Hackiluro* i ja es preveu més assistència que el de l'any passat, que es va fer a Menorca. Divendres, el dia més fluix, ja hi ha més de cent participants.

*Tothom que
assisteix al
Hackiluro n'és
organitzador
i participant
alhora*

El primer que es veu en entrar a La Fibra, la casa okupada que fa d'amfitriona, és el punt d'informació. Tothom pot demanar quins tallers es fan, comprar-hi una samarreta o apuntar-se als tornos de neteja. I és que només en arribar ja es nota una de les característiques principals de qualsevol *hackmeeting*: tothom que hi participa pot ser, alhora, organitzador. Es tracta d'una mena de congrés, però fa mesos que es prepara mitjançant una llista de distribució de correu electrònic en què ningú té més capacitat de decidir que els altres, i tot es prepara entre tots. Un volt per Mataró, continua igual: els que vénen a participar en les activitats són convidats a apuntar-se als tornos de treball i a les assemblees en què es decideix el funcionament del *Hackiluro*.

Divendres, el primer dia del *Hackiluro*, encara queden molts aspectes per lligar. La primera assemblea oficial i el dinar es retarden i això afecta les activitats programades per a la tarda. La rebuda als membres dels mitjans de comunicació és cordial, però amb reserves: no tothom vol ser gravat o fotografiat i s'estableixen zones a cada activitat on no es poden prendre imatges. Mentre

no comença la primera activitat, la presentació de l'acte i l'explicació de la situació legal de La Fibra, els assistents instal·len els equips informàtics que han dut. N'hi ha de tota mena: des de portàtils d'última generació a ordinadors que no tenen ni lector de discs compactes, però que encara funcionen perfectament; fins i tot hi ha un ordinador força peculiar: un dels antics, de pantalla gran, muntat damunt un cotxet per a infants, amb el teclat enganxat amb cinta aïllant al mànec i la major part dels components i les plaques de circuits a l'aire; un portàtil fet a casa...

*Els hackers
formen un
moviment social
partidari de
la circulació
lliure del
coneixement*

Al *Hackiluro* és ben difícil trobar-hi l'emblema de Windows o el de MacOS en alguna pantalla, la majoria d'ordinadors fan servir GNU/Linux. Però per a aquells que encara no s'hi hagin atrevit, s'ha preparat un taller en què s'ensenya a instal·lar-lo i els conceptes bàsics del seu funcionament. De fet, encara que gairebé tots els assistents tenen coneixements avançats d'informàtica, la majoria d'activitats s'han preparat perquè

hi pugui assistir qualsevol persona, fins i tot un periodista pot seguir les explicacions.

Mentre no comencen les activitats es pot veure la varietat del públic assistent, ben llunyà de l'estereotip del *hacker* de pel·lícula: l'adolescent asocial i fanàtic dels videojocs que es dedica a entrar als ordinadors dels altres per treure'n profit, a robar bancs via Internet, o a canviar-se les notes de final de curs. El responsable de sistemes d'una empresa d'enllumenat de Madrid, que és enmig de la dècada dels trenta, explica que és el segon *hackmeeting* al qual assisteix i s'identifica clarament amb la lluita a favor del programari lliure i de la llibertat de circulació de la informació.

Poc més tard, a la presentació del *Hackiluro*, queda ben clar que la defensa del programari lliure i de la llibertat d'informació a la xarxa són algunes de les motivacions principals dels assistents. Critiquen la Llei de propietat intel·lectual, que impedeix la lliure circulació del coneixement; les patentes de programari que s'han d'implantar a la Unió Europea, o les tecnologies DRM, que impedeixen que es pugui copiar més d'un nombre determinat de vegades una mateixa cançó comprada legalment.

Abans que s'acabi la presentació, algunes de les xerrades de la tarda ja han començat, hi ha diversos espais perquè, alhora, es fan exposicions, debats i tallers. En una de les sales, una vintena de persones escolten com un noi

exposa les similituds entre programar un ordinador i el propi cervell, en un terreny que voreja la psicologia i la metàfora i que deixa els assistents amb cara d'interrogant. En una altra sala, Juan Carlos Aceros, un psicòleg social colombià que fa el doctorat a la Universitat Autònoma de Barcelona sobre *hacktivisme*, explica

*Hi ha des
d'última
tecnologia a
un ordinador
muntat en
un cotxet
per a infants*

les diferents definicions que s'han fet dels *hackers* des dels mitjans de comunicació i quina és la seva proposta. Ha vingut per a exposar-la als protagonistes del seu estudi i poder-la discutir amb ells. Segons afirma, els *hackers* formen un moviment social amb tendència clara d'esquerres però allunyat dels esquemes clàssics de la teoria política. Entre els assistents al debat que proposa el psicòleg, hi ha una sociòloga mexicana que ha vingut expressament des de Madrid perquè també investiga sobre el mateix camp. A altres sales, un membre de l'empresa Joomla, que treballa amb programari lliure, explica com s'ho fan; al pis de sobre, un membre de Soft-català.org explica els avantatges

Hackmeeting a Mataró

Enric Borràs

del programari lliure per a les llengües minoritzades; i, a la zona de tallers, una noia explica el funcionament d'Arduino, un maquinari específic per a desenvolupar objectes interactius.

Cap al vespre una jove parella de Sant Sebastià conversa amb un home d'uns 50 anys de Burjassot sobre els perills de les etiquetes RFID, que es poden llegir a distància amb un aparell especial. Els passaports nord-americans ja en tenen i qualsevol amb un lector pot saber com es diu i on viu la persona que li passa pel davant, sense preguntar-li-hi-ho. Se senten alarmats pels perills d'aquesta tecnologia que pot afectar la privacitat de qualsevol, el de Burjassot diu que totes les sabates ja en duen i que potser els bitllets d'euro també.

Enmig de converses com aquesta, des d'un megàfon es fa un crida perquè tothom s'aplegui a l'entrada: és l'hora de la manifestació a favor de les llicències *copyleft*. La Fibra queda buida mentre els habitants de Mataró queden astorats perquè no entenen res: un centenar de *hackers* es manifesten pels carrers de la ciutat amb consignes ben estranyes a favor de la lliure circulació del coneixement. Per acabar el divendres ja només queda el sopar, algunes xerrades més, i una festa oberta a tothom, però el *Hackiluro* tot just acaba de començar. ☺

Més informació:
Sindominio.net/hackmeeting
Hacklabs.org

h1>Impressions

Pep Garcia. Participant en la protesta contra el PP a Martorell

/opinio@setmanaridirecta.info/

h2>Sembla mentida, però tot són mentides

Dimecres 10 d'octubre, Ángel Acebes i Josep Piqué van ser a Martorell en un acte de la precampanya electoral. A l'hora de començar hi havia un centenar de persones a fora del Centre Cultural, on es feia el míting, mostrant el seu rebuig cap als dirigents del PP. Xiulets, cassoles, crits, càntics i una pancarta ("Martorell, poble de treballadors/es, no vol ni fatxes ni explotadors/es") en una concentració espontània. Tots els assistents a l'acte, molts d'ells vinguts en autocar, van poder entrar tranquil·lament, igual que ho farien després en sortir, començant pel senyor Fernández Díaz, responsable del PP de Barcelona, que fou un dels primers en arribar i passejar-se per la plaça.

Cada vegada hi havia més gent a fora. Unes 200 persones, de totes les edats, idees polítiques (tripartit inclòs), expressant-se al carrer de manera sorollosa però pacífica. L'ambient era tens, però sense violència. Tensió propiciada per petits incidents, com una estrebada a la pancarta per part d'un simpatitzant del PP, o les empenyes de la Guàrdia Civil. Ni un ou, ni un retrovisor trencat, ni es va intentar aturar l'acte precisament perquè no ens diguessin el que després s'ha dit. Només hi va haver una bengala, que la gent que es manifestava va córrer a

apagar. L'acte del PP es va fer sense problemes, mentre a fora arribaven molts vehicles antidisturbis de la Guàrdia Civil. Piqué i Acebes van esperar fins l'hora dels telenotícies per sortir, quan ho podien haver fet tranquil·lament abans. De fet, és com ho van fer després. En aquell moment la policia va empènyer la gent, que s'apropava als polítics sense agredir ningú. Tot són mentides.

Els assistents a la concentració van dormir tranquils. No havia passat res. I contents, perquè la gent de Martorell va sortir al carrer a expressar-se, espontàniament, de forma pacífica, contundent i democràtica. La sorpresa la van descobrir l'endemà: "40 jóvenes independentistas agreden a Piqué y Acebes en

Tots els polítics condemnant uns fets que no es van produir (...). El sistema, com un bloc.

san julián 2006

Martorell". Portada a tots els diaris, primera notícia dels informatius, tots els polítics condemnant uns fets que no es van produir i el president de la Generalitat titllant a la gent de Martorell de feixistes. El sistema, com un bloc. La notícia ha tingut repercussió al llarg de tota la setmana, i ha acabat sent una picabaralla entre PSOE i PP. Algú ha vist una sola imatge d'alguna agressió dels concentrats cap als dos dirigents populars, o cap als assistents al seu acte? No, l'única agressió que van captar les

càmeres és la bufetada del secretari d'organització del PP. Aquest, però, ha quedat oficialment perdonat.

Tot plegat és un escàndol. Sembla que mitjans de comunicació i polítics s'hagin posat d'acord en fer una sola versió. Per això en Piqué ha agraït la tasca als periodistes i el posicionament de tots els polítics; un agraïment merescut.

Davant d'aquest circ, els i les ciutadanes de Martorell han hagut de veure com el seu ajuntament els girava l'esquena i

condemnaven uns fets que sabia perfectament que no havien succeït. Han estat criminalitzats per una cosa que no han fet, insultats i, fins i tot, s'ha qüestionat el dret de manifestació. Els qui van participar i els qui també saben la veritat s'han quedat sense suports, sense mitjans, però amb la veritat i el convenciment de no haver fet res mal fet. Es tracta de la veritat contra la mentida i del dret a la llibertat d'expressió. La política també es pot fer al carrer, malgrat no agradi a alguns.

Marc Martí. Sociòleg

/opinio@setmanaridirecta.info/

h2>Ha arribat l'hora de l'habitatge?

Sobre el problema de l'accés a l'habitatge s'ha escrit molt però s'ha fet poc. Doncs no tornarem a enumerar les dades de l'escalada salvatge de preus, l'avançada edat d'emancipació dels ja no tan joves, l'escandalós esforç econòmic per pagar l'hipoteca o els milers de desnonaments que hi ha cada any. Ni tampoc d'aquelles situacions de les quals no hi ha dades, com la pràctica habitual de sublllogar llits o habitacions. Alguns ho fan per fer negoci o simplement per poder arribar a finals de mes, altres hi accedim per no complir els requisits que imposa el mercat per tenir un contracte de lloguer perdent així qualsevol dret sobre on habitem i fent la roda girar.

Una pregunta a fer-se és per què davant d'un problema tant evident, la gent (així, en general) no s'empenya i protesta públicament, com sembla que comença a passar. Normalment el primer que s'acostuma a fer és buscar solucions individuals: tirar dels recursos familiars on hi hagi, quedar-se a casa els pares, compartir pis, etc. Fent moltes

vegades de la necessitat virtut. Alhora, vivim en un país de propietaris fruit d'unes polítiques econòmiques que han primat la compra davant del lloguer, tant en les promocions d'habitatge públic com en les privades. Principalment qui s'ha beneficiat de l'augment dels preus han estat els grans especuladors, com els bancs i les caixes. Per posar un exemple, La Caixa, en només mig 2006 ja ha guanyat uns 817 milions d'euros, bona part a partir de la venda parcial de Colonial, és a dir, provinents del negoci immobiliari. Això li permet a La Caixa fer "obres socials" com 143 pisos de lloguer per joves a baix preu o condonar els interessos dels crèdits que tenen el PSC i ERC amb Fornesa. Tot i això, en un país on el 86% dels habitatges són en propietat hi ha la sensació que amb la revalorització del mercat tothom hi suca. Alhora, organitzacions socials que tradicionalment han tractat aquests temes, com les associacions de veïns, s'han convertit amb el temps també en associacions de propietaris, concentrant les seves reivindicacions

en les millores en equipaments, serveis i espais públics. Però qui no és propietari o últimament s'ha comprat un habitatge, la situació és una mica més difícil. El problema no és tenir o no tenir un habitatge sinó poder-ne disposar, però la consigna "No tindràs casa en la teva puta vida" entra de ple en aquesta realitat, venint a dir que, tal i com estan les coses, "no arribaràs a ser ni un petit especulador en la teva puta

El que es demana no són més mesures de maquillatge com algunes promocions d'habitatge social, sinó canvis estructurals

vida". Tonto l'últim? Els bancs, les caixes i les constructors ja han començat a diversificar, venent part de les seves accions o fent negocis en sectors privatitzats molt més segurs i estables, com és el de l'energia.

Una situació material cada vegada més difícil per més persones, l'aflorent de la corrupció urbanística, l'aparició de nous col·lectius que treballen el tema de l'habitatge, la visibilització del *mobbing* i la violència immobiliària, el fracàs aparent de les polítiques impulsades pels partits polítics, són alguns motius per explicar l'inici de la mobilització i del procés de conscienciació d'una injustícia que no es pot resoldre individualment.

El motiu oficial de la suspensió de la cimera europea de ministres d'habitatge és la por als disturbis i això es pot interpretar com l'ús de dues estratègies simultànies que fa servir el poder quan passen coses que comencen a escapar del seu control habitual. La primera és l'estratègia de silenciar la protesta, segurament per la por a que es parli abans de

les eleccions d'un tema que és la tercera preocupació dels ciutadans de l'Estat espanyol (i per molts la primera), no com els polítics volen, sinó com els ciutadans i ciutadanes exercint els seus drets de manifestació i de llibertat d'expressió demanen. I el que es demana no són més mesures de maquillatge com algunes promocions d'habitatge social, sinó canvis estructurals de limitació de preus de compra i de lloguer, la prohibició de l'especulació amb el sòl públic, la persecució real de la corrupció urbanística i l'evasió en paradisos fiscals, etc. La segona estratègia és la criminalització. Barrejant temes, imatges i tergiversant problemes, s'intenta fer veure que la protesta simplement prové d'un petit grup de desviats i genèticament violents davant el qual l'única forma de respondre és amb la llei i l'ordre. Però l'activació d'aquestes estratègies també significa por i preocupació davant les últimes protestes. Energia, perseverància, perspicàcia i imaginació, que és l'hora del dret a l'habitatge.

Martí Majoral. Membre de l'organització antirepressiva Alerta Solidària

/opinio@setmanaridirecta.info/

La multa com a arma de control social

Les multes són utilitzades sovint com a armes de càstig, ho sabem prou. No és cap nova notícia tret de quan qui rep el cop és un col·lectiu gens sospitós d'antisistema: els veïns i veïnes de Castelldefels, que protesten contra els sorolls de l'Aeroport del Prat. Llegeixo al diari *El Punt*, edició de dissabte 30 de setembre: "Els manifestants contra els avions de Castelldefels reben multes de 150 euros per circulació lenta".

Dos punts de la notícia són prou interessants com per comentar-los. Destacats per la vicepresidenta de la plataforma: "la gent està atterrada perquè a més dels 150 euros, poden retirar punts del carnet de conduir". I més endavant, la mateixa portaveu afirma que són davant d'una "coacció del departament d'Interior i de la Delegació del Govern perquè no ens manifestem". És a dir, només amb unes quantes multes es coacciona la lluita d'un col·lectiu en estendre-hi la por. L'article acaba informant-nos que l'Ajuntament de Castelldefels ha demanat la retirada de les sancions, evidenciant que aquestes depenen de

-I vosaltres que reivindiqueu?
-The free and fast traffic of the economy.
-Això sí que m'agrada i no com els de Castelldefels.

Antuan

Són moltes les persones que enguany han rebut sancions i topen amb el dilema de la coherència o la frustració

la voluntat política de l'administració qui pot, en efecte, aturar en qualsevol moment, sota qualsevol tipus d'argumentació, el curs de la multa. Denunciem per tant aquesta potestat arbitrària de l'administració que suposa a la pràctica una clara arma de repressió i de control polític. Nosaltres ho hem viscut massa vegades: un policia ens denuncia, redacta els fets, decideix els càrrecs, dictamina sentència i fixa la condemna, tot en un moment... i el recurs, el tractarà, sinó ell mateix, la mateixa casa per la qual treballa i de qui ha rebut l'ordre de posar a ratlla als objectes del

seu ajusticiament. Culpable en ferm, sense presumpcions, i amb greus dificultats per demostrar el contrari. Les multes, ara multiplicades en formes i quanties per les diverses normatives cíviques/cíniques, constitueixen, per tant i en primer lloc, en aplicació general, una vulneració del principi fonamental de presumpció d'innocència. Però a més, en l'aplicació concreta de la repressió política, són una arma de coacció encaminada a la difusió de la por ("la gent està atterrada") per tal de silenciar la dissidència. Són moltes les persones que enguany han

rebut sancions (a vegades per fútiles) i topen amb el dilema de la coherència (no pagar, recórrer...) o la frustració (pagar o veure com t'ho retiren de la llibreta sense poder-hi fer gran cosa). Amb l'exemple de Castelldefels, constatem una altre punt: només l'organització i el suport social ampli pot generar la solidaritat necessària, ja sigui per a exercir la pressió popular que aturi la multa, ja sigui per fer costat a la persona represaliada i evitar així que abandoni la lluita. Aquesta persona no ha de sentir-se mai impotent malgrat veure's castigada i robada, i amb la dificultat

de recórrer, o fins i tot, amb la duresa de declarar-se insolvent durant anys... possibilitats totes elles que reclamen suport i solidaritat. Aquesta realitat s'estén amb força i ens ha de preocupar pel desgast que provoca, individualment i col·lectiva, en la butxaca, la moral i la mobilització. No hi ha dubtes que ens trobem davant una arma eficient i adequada per a la conflictivitat social actual i les maneres de lluita majoritàriament adoptades. És, per tant, necessari que col·lectivament comencem a rumiar una mica en les seves conseqüències i en com hem de plantar batalla.

Ivan Miró. Sociòleg i membre de La Ciutat Invisible

/opinio@setmanaridirecta.info/

Joves i participació política: pànic per a uns, interrogants per a la resta

Què és el que preocupa realment de la conjunció entre "joves" i "participació"? Que la majoria de gent jove no voti? Que tingui una relació instrumental i cínica amb l'Estat? O bé preocupa que visqui com si la col·lectivitat —qualsevol col·lectivitat— li fos aliena? Preocupa que pensi la seva vida únicament a partir de la individualitat i que la relació social prioritària que travi sigui la del consum? Preocupa, potser, que la gent jove no organitzi moviments per a revocar unes condicions socials d'existència que hipotèticament l'agreuigen?

Què significa 'joves'? Per què aïllem en aquesta categoria construïda a sectors concrets de la població? Té sentit segmentar

per edats la participació política de la gent? Què trobem sota l'abstracta joventut? Ens referim als joves amb postgraus en universitats nord-americanes, o als joves sense papers que esnifien cola als carrers del Barri Xino? Ens referim als mileuristes hipotecats, als siscentseuristes que comparteixen el lloguer de les habitacions, o als zeroeuristes que s'amarren infinitament a casa els pares?

Què amaga la recurrent cantarella: "els joves no participen"? Quins pànics deixa entreveure? De qui? Els "joves" "participen" menys que els adults? On no participen? Què significa participació política? És política únicament la participació vinculada al sistema de

És política únicament la participació vinculada al sistema de partits o, fins i tot, als moviments socials alternatius?

partits o, fins i tot, als moviments socials alternatius? Ens hem parat a pensar quines noves formes de política —això és, de creació de vincle social, de comunitat— estan emergint? O només les detectem quan apareixen penalitzades en epígrafs de les ordenances del civisme?

Quin tipus de participació volem incentivar? És "participació" ser consultat de forma no vinculant en decisions preses per polítics i tècnics? És "participació" ballar en una rua del Fòrum 2004? És "participació" anar a una manifestació contra una mesquita, o contra un centre d'atenció als toxicòmans? Qui volem que participi? En quina direcció?

És possible incentivar la participació política entre els i

les joves quan les condicions materials de vida del capitalisme actual, precisament, tendeixen a dissoldre tot aquell vincle social que no passi pel mercantil? Quins subjectes són capaços de participar quan la violència del diner —la precarització de la vida— polvoritza qualsevol comunitat de vida o lluita? És possible una participació real que no esdevingui resistència?

Volem incentivar una participació individual en el que ja existeix? O volem organitzar-nos col·lectivament —siguem nenes, joves, adultes o ancians— per a transformar les condicions que impedeixen la participació, és a dir, la creació i politització del vincle social, de la gent precaritzada?

Navegant per la xarxa

Alternatives al dvd

Tothom en parla. Sobre si està ben fet o no. Sobre si diu la veritat o no la diu. Sobre els diners que s'han gastat per fer-lo i d'on han sortit. Sobre com l'han distribuït a través d'un milió de diaris... Però poca gent s'ha parat a pensar en què es pot fer amb ell després d'haver-lo vist (si és que se'n tenen ganes i forces). Estem parlant del "famós" dvd de CIU que aquest 15 d'octubre acompanyava els diaris que podem trobar als quioscos catalans.

Una vegada més, des d'aquesta secció, hem volgut premiar l'enginy. Qualsevol navegant pot entrar a la pàgina de youtube.com i buscar "confidencialcat" amb l'afegit d'"altres usos del vídeo de CIU". El resultat és francament divertit.

A través d'una explicació molt didàctica, un tal Patxango proposa quatre alternatives per donar un nou ús a la gran producció audiovisual del moment.

En primer lloc, ofereix la possibilitat d'agafar l'embolcall de plàstic del dvd en qüestió per a una finalitat ben original, embolicar una poma i posar-la a la nevera.

En segon lloc, l'internauta aposta per agafar la caràtula i tallar el paper en quatre trossos. Girar-los del revés i utilitzar-los com a paper per a apuntar coses. I ens posa dos exemples: fer la llista de la compra o recordar el dia i l'hora que ha d'anar al dentista. Tot seguit, i amb l'ajuda d'un iman... cap a la nevera.

La tercera opció és la que potser pot convèncer menys. Es tracta de treure el dvd de la capsula (recordem que fins ara ja hem reutilitzat l'embolcall i la caràtula) i, a continuació, proposa agafar els filets de pollastre i posar-los a dins per, una vegada més, guardar-los a la nevera. Així, alhora, ens estalviem el paper d'alumini o el film transparent.

Finalment, la darrera i quarta opció utilitza l'element que fins ara havíem deixat de banda: el dvd en qüestió. L'opció per la qual aposta Patxango és la de lligar-lo com a espantaocells al balcó o a l'hortet i evitar així la visita de convidats no desitjats. No sabem si per espantar-los amb la part que sembla un mirallet o bé per la presència, a l'altre costat d'una imatge del tripartit. En qualsevol, cas, una proposta força eficaç.

Per a qui li quedi algun dubte sobre la finalitat de tot plegat, el vídeo que es pot consultar a youtube.com acaba amb un missatge prou directe: "Recicla. Reutilitza. Redueix". Tota una lliçó d'ecologia.

L'okupa feroz

Roser Benavent
Sants (Barcelona)

Una de les pitjors xacres dels temps que corren és l'accés a la vivenda. Els lloguers disparats i les hipoteques de per vida són les noves cadenes que fan servir els que manen per convertir-nos en submisos esclaus. En aquest context, la suspensió de la cimera de la vivenda no deixa de ser una ridícula argücia per evitar que la denúncia d'aquest problema acabi sent l'eix central de la campanya electoral catalana. No els interessa. Els polítics fan servir l'especulació com a motor de la seva actuació urbanística, en el millor dels casos, o com ascensor social personal en els pitjors. L'excusa per la suspensió ha estat la foto d'uns encaputxats amb un coet de fireta i un tub de plàstic. Alguns no han tingut problema en anomenar-lo el bazooka de l'okupa feroz. No sé a qui pretenen enganyar.

Incivisme o classisme?

Jordi Oriola
Esplugues de Llobregat

El diumenge 24 de setembre vaig intentar circular en bicicleta per l'avinguda Diagonal i no vaig poder passar ni pel carril bici ni per la vorera perquè estava totalment envaïda per cotxes aparcats. Jugava el Barça, i ja se sap que no tothom s'hi desplaça en transport públic, sinó que alguns milers, no especialment de classe baixa, volen anar-hi en cotxe. Això està prohibit per l'ordenança del civisme de Barcelona en el seu article 58.2, amb una sanció que pot arribar a 500 euros. Els guàrdies urbans que rondaven per allí no ho van impedir ni van posar cap multa. En canvi, a la nit, a la Rambla del Raval, em vaig adonar que la Guàrdia Urbana no feia un dia de braços caiguts perquè, aquest cop, sí que perseguien amb molt de zel els venedors ambulants de cerveses, que dona la casualitat que són de classe més aviat baixa. Resulta que l'ordenança prohibeix la venda ambulants (art. 50.1) i també la compra (art. 50.3). No vaig veure si van arribar a posar alguna multa de fins a 500 euros per a uns i altres, però sí que els vaig veure perseguint els venedors i requisant les seves begudes de males maneres. Uns dies abans, a la nit, havia vist, a la Rambla, la Guàrdia Urbana fent una batuda contra les prostitutes (vulneraven l'article 39.1). Però, què curiós, totes les que estaven soles van ser conduïdes a la comissaria, mentre que les que caminaven de braç dels clients no van ser molestades, suposo que per no haver-los de multar a ells (segons l'art. 40.2 la multa pot ascendir a 750 euros). És a dir,

ZP militar

Guillem Oliu, Barcelona

Segons el ministeri de Defensa d'Espanya, el pressupost de defensa d'aquest país per a 2007 ascendirà a 8.049.990.000 euros, el que suposa un increment de 8,6% sobre 2006. Serà l'augment més gran en 20 anys. No es comptabilitzen en ell les despeses de les operacions eufemísticament denominades de "manteniment de la pau" —en realitat operacions de col·laboració amb l'Imperi— que es financen per altra via. La creació de forces de desplegament "ràpid", l'augment de despeses per a accions "contra el terrorisme", i l'increment d'un 15,8% de les assignacions al Centre Nacional d'Intel·ligència, són alguns aspectes destacables.

Globalment, el més característic és el concepte ofensiu —de projecció cap a l'exterior—, i no defensiu, que té el pressupost, i el seu caràcter complementari i subordinat —missions de "col·laboració". En realitat tota l'estructura del pressupost respon a aquest criteri.

El pressupost (sense comptar les despeses per a les activitats internacionals de manteniment de la pau, que seran cobertes a través d'altres vies) elevarà la capacitat de reacció de les tropes i el nivell del seu equipament, així com la capacitat combativa integral de les tres branques de les forces armades: mar, terra i aire. El pressupost abastarà la modernització dels equips i infraestructures, l'estímul de la investigació i el desenvolupament de la defensa, i també la creació de forces militars d'emergència i l'augment de despeses per a les accions contra el terrorisme. Totes les despeses gaudeixen d'una agradable cobertura: l'elevació de tecnologia, la promoció del desenvolupament social i econòmic i l'increment de l'ocupació.

Més del 60% de les assignacions militars (1.178 milions d'euros) es destinaran a elevar la modernització militar en 7,6 punts percentuals sobre el present any fiscal (en el cas que el PIB del pròxim any pugi un punt percentual). A més dels 16 projectes de compra principals que s'estan executant en l'actualitat, el pressupost inclou l'adquisició de 19 helicòpters i 10 avions amfibis per a les forces d'emergència, la qual serà complerta en un 75% en 2007.

El pressupost servirà per a mantenir estable el nombre d'empleats al departament de defensa. Els principals projectes solament, podran mantenir 52.000 empleats, permetre la internacionalització de la tecnologia espanyola i accentuar la participació dels sectors industrials en els projectes de valor altament estratègic alhora de fer créixer l'eficiència i competitivitat d'aquests sectors.

El pressupost per a 2007 dedicarà 200 milions d'euros més, sobre la base dels 400 milions promesos pel govern el 2006, per a augmentar els salaris dels militars professionals, el que beneficiarà 130.000 d'ells.

A més d'això, el pressupost per a 2007 augmentarà en 15,8% les assignacions al Centre Nacional d'Intel·ligència (les quals han estat incrementades en 49% durant els últims tres anys), per tal d'utilitzar-les fonamentalment per a les accions antiterroristes.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a **cartes@setmanaridirecta.info** o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

que veig com aquesta intrusiva ordenança es fa complir arbitràriament, quan convé. I a més, es pot observar que s'aplica contra els més pobres, precisament allò que alertàvem que passaria els que ens oposàvem a ella, i que l'Ajuntament assegurava que de cap manera...

'La Vanguardia' apunta

Joan Serra, Barcelona

Després d'una setmana sencera de mentides, difamacions i acusacions sense

fonament del gruix de mitjans de comunicació, amb *La Vanguardia* al capdavant, els Mossos d'Esquadra han detingut un jove implicat amb el teixit associatiu i reivindicatiu de l'Eixample. La seva acusació és simplement haver-se manifestat contra la política municipal al Forat de la Vergonya i ser conseqüent amb les seves idees polítiques.

Les úniques proves, uns vídeos filmats il·legalment durant la manifestació i abans que es produís cap acte de violència,

I això per què? Doncs perquè els editorialistes i opinòlegs de tots els colors han demanat sang. I els Mossos, com bons gossos de presa que són, els han donat sang. Ara, un jove català ha hagut de passar el

tràngol de ser detingut, encaputxat al mig del carrer i davant la seva companya, interrogat i amenaçat a comissaria i acusat falsament de tres delictes.

Ara espero que tots aquests editorialistes i opinòlegs ja estiguin ben farts, perquè sinó, què serà el proper que demanaran? Empresonaments? Tortures? Camps d'extermini?

Això no ho podem saber, però el que sí sabem amb seguretat és que tots ells sense excepció posaran el crit al cel cada cop que algú, sigui qui sigui, i sigui de la manera que sigui, miri de canviar una mica l'actual estat de les coses. Perquè tots ells viuen molt bé en l'actual estat de les coses i el defensaran amb totes les mentides, difamacions i acusacions que faci falta.

Així està el pati

► Pàgina 11
Diferents col·lectius antifeixistes, llibertaris i independentistes han sortit al carrer per denunciar la celebració de la Hispanitat

► Pàgina 12
Set extreballadors de SEAT realitzaran una vaga de fam els dies 20, 21 i 22 d'octubre, per tal d'aconseguir la readmissió abans de nadal

► Pàgina 21
El Correllengua arriba a Girona amb actes massius. Ara, la flama de la llengua continua recorrent els Països Catalans

BARCELONA // POLÈMICA PER LA SUSPENSIO DE LA CIMERA DE L'HABITATGE

La criminalització mediàtica es cobra la primera víctima

Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Jonatan Ivorra s'ha convertit en la primera víctima de la intensa campanya de criminalització encesa arran de l'anul·lació de la cimera europea d'habitatge. Jonatan, veí del barri barceloní de Sagrada Família i membre de l'Assemblea de Joves i l'Ateneu Popular de l'Eixample, va ser detingut pels Mossos d'Esquadra a la porta de casa seva divendres 13 d'octubre a les vuit del vespre i va ser alliberat, després de passar pels jutjats, l'endemà a dos quarts de

És possible que en els propers dies hi hagi més detencions

dues del migdia. Se l'acusa dels delictes de danys, desordres públics i atemptat a l'autoritat, efectuat, presumptament, durant els incidents ocorreguts al centre de Barcelona en relació al Forat de la Vergonya, el passat dia 5.

Des del col·lectiu antirepressiu Alerta Solidària s'ha denunciat "l'espectacularitat" de la detenció, durant la qual el jove va ser encaputxat enmig del carrer. També, segons Alerta Solidària "la identificació d'una persona sense antecedents policials, emprant només imatges preses en una manifestació pacífica, és un reconeixement implícit de l'existència de fixers polítics" i, per tant, "reclamem a la judicatura que arxivi el cas immediatament".

Els manifestants canten "vamos a contar mentiras" a Plaça S. Jaume de Barcelona

Regino Hillera

Per les declaracions policials filtrades en diferents mitjans és possible que en els propers dies hi hagi més detencions relacionades amb el cas.

► Allau mediàtica

Immersa en una setmana de boom mediàtic del moviment okupa (com no s'havia vist en els darrers anys), la detenció de Jonatan, paradoxalment, ha passat desapercebuda per a la majoria de mitjans.

La línia argumental de tots els diaris ha estat, sense gaires divergències, "descriure" els "250 radicals" que "nodreixen la guerrilla urbana" i que són capaços de canviar les agendes ministerials.

En aquesta línia s'ha destacat *La Vanguardia*, publicant espe-

cial de tres i quatre pàgines diàries amb informes policials, opinió camuflada i altres notícies de "farcit" com que els okupes "del

Per l'Assemblea Popular per l'Habitatge Digne l'excusa de la violència "no cola"

Baix Llobregat utilitzen Internet". Pel rotatiu barceloní, els culpables de tot són els "okupes", dels quals se n'encarrega de destacar qualsevol cosa que consideri negativa,

encara que sigui la seva participació a les Festes Alternatives de la Barceloneta, celebrades ja fa més de dues setmanes.

Encara que l'estrella de l'argumentari mediàtic són "els violents", clarament "identificats" i "controlats" per uns cossos policials que, segons declaracions ministerials, serien incapaços d'assegurar una cimera europea. Aquests "grups d'agitadors" són classificats, a vegades amb epítets tan curiosos com "els crostes", i acusats de qualsevol fet violent ocorregut a la ciutat, inclosos els ocasionats en motiu de les victòries del Barça. Però la seva necessitat de remuntar-se anys enrere per a trobar actes ressenyables (s'arriba a citar el 12 d'octubre de 1999 i la cimera del Banc Mundial

Les protestes per l'habitatge no s'aturen

Un centenar de membres de l'Assemblea per l'Habitatge van reclamar, divendres 13 a Ikea, el seu dret a la "república independent de casa teva", tal i com resa la publicitat de la multinacional. Els activistes, en pijama i sabatilles van gaudir durant una hora de les habitacions del centre comercial.

El dilluns 16, el mateix dia que estava prevista la cimera suspesa, unes 80 persones es van manifestar a Zona Universitària a la tarda i 800 a la plaça Sant Jaume al vespre, fent repicar cassoles i denunciant que "encara que els ministres no vinguin la bombolla segueix".

suspesa el juny de 2001) deixen entreveure la feblesa de les teories catastrofistes.

► Polèmica política

L'anul·lació de la cimera de ministres d'habitatge de la UE també ha fet córrer rius de tinta. Gairebé totes les administracions han acaatat la versió oficial, segons la qual l'acte se suspenia per por a accions violentes, i s'han dedicat a responsabilitzar-se mútuament per la decisió.

En canvi, segons es pot llegir a l'acta de la Junta de Seguretat, a la qual ha tingut accés DIRECTA, els cossos policials es referien a un problema de "protestes", siguin pacífiques o violentes, així com altres qüestions com les retencions de trànsit o fins i tot noves protestes dels treballadors de l'aeroport.

Qui s'ha desmarcat d'aquest guió ha estat l'Assemblea Popular per l'Habitatge Digne, que en un comunicat assegurava que l'excusa de la violència "no cola" i es preguntava si "fa tanta por que es parli sobre habitatge". Aquest argument ha calat en amplis sectors socials, i s'ha repetit en blogs, fòrums d'Internet i cartes i trucades a mitjans de comunicació, sense que cap polític ni periodista s'hagi donat per al·ludit.

També el PP i els mitjans més afins han aprofitat la situació per carregar contra el PSOE per una suposada rendició de l'Estat davant els violents. Mariano Rajoy va arribar a afirmar que "l'agenda del Govern l'han fixada els okupes", i que "si jo fos president del Govern, els okupes s'enrecordarien de mi".

La reflexió

Sortir del (mal) pas

Martí Marín Corbera
Professor d'Història
Contemporània de la UAB

Quan el PSOE preparava les darreres eleccions generals va arribar a la següent conclusió: els moviments socials han anat un pas per davant nostre a l'hora de diagnosticar les necessitats i la voluntat de la majoria dels ciutadans. Aquell document de treball sobre els moviments socials passava revista un per un als col·lectius que havien sabut oposar-se al PP molt millor que el principal partido de la oposició.

Però una cosa és estar d'acord amb el diagnòstic i una altra molt diferent estar disposat a seguir el tractament correcte. I si en la guerra d'Iraq ambdues coses anaren de la mà, en el tema del dret a l'habitatge sembla que els poders públics estiguin incapacitats per actuar amb coherència.

A dos i tres anys dels canvis de govern a Madrid i Barcelona el més calent continua a l'aire. Naturalment, els moviments socials no abandonen la seva feina de denúncia i mobilització (i se suposa que haurien de seure a esperar la crescuda

del Nil?). I aleshores Barcelona torna a ser la Rosa de Foc i està tota ella sota el control ominós de bandes armades, segons podem llegir/sentir a força mitjans de comunicació.

Tornem així a la ja coneguda murga de la *Barcelona de los violentos* que tenen aterrida la ciutat, amb tots els portaveus dels partits parlant dels fets lamentables dels okupes i no del lamentable fet que els hauria d'ocupar, i de la seguretat de la cimera de l'habitatge i no d'un problema que, ben segur, ja supera tots els cims imaginables. Tots semblen haver

llegit el mateix manual d'autoajuda: per a sortir del pas, sempre criminalitzaràs.

Una vegada més ens cal alçar la veu contra aquesta manera interessada de presentar els fets i contra aquesta mena de cortina de fum permanent en què s'ha convertit poder disposar d'imatges de quatre encaputxats tirant ous o pintura.

Això sí, criminalitzar no seria tan fàcil si uns quants aficionats a les *hazañas bélicas* no perdesin el temps llançant petards de fira amb presumptes *bazooques* només pel gust de sortir a la tele. Els subvencionen o què?

BARCELONA // LLUITES CONTRA L'ESPECULACIÓ

L'alternativa: ocupació veïnal d'habitatges públics buits

Laia Alsina

/redaccio@setmanaridirecta.info/

“La meua lluita és la del Che Guevara, no la de la Madre Teresa de Calcuta”. La Carmen Hidalgo ho té molt clar. Fa molts anys que encapçala una de les moltes entitats veïnals del Casc Antic de Barcelona, i cansada de veure com marxa la gent jove del barri i els més grans es queden tancats a casa, ha decidit tirar pel dret. “Només en aquesta zona hi ha 200 pisos de protecció oficial buits des de fa anys. L'única solució que ens queda és evident: cal ocupar-los”.

Només al Casc Antic les entitats veïnals calculen que hi ha uns 200 pisos de protecció oficial buits des de fa anys

Dit i fet, en els últims anys, els veïns d'aquest barri han “entrat” a 12 habitatges públics buits. I el més sorprenent és que han aconseguit que les administracions es facin l'orni i legalitzin la situació d'aquests okupes. “No poden justificar que tants pisos de protecció oficial estiguin tancats, i prefereixen callar i fer contractes als inquilins que hem fet entrar sense permís. L'excusa que posen sempre són els habituals problemes burocràtics, que en alguns casos s'han allargat fins a cinc anys!”.

Pis de protecció oficial ocupat

Pau Coll (Ruido)

La Carmen Hidalgo no se n'ama. “He consultat amb un jutge i un fiscal per saber fins a quin punt podia dedicar-me a col·locar gent en pisos buits i em van dir que okupar de forma pacífica no està penalitzat, o almenys no queda clar”.

Casos extrems

Situacions desgraciadament quotidianes són les que han portat la Carmen i d'altres veïns a tirar pel dret. “Hi ha molta gent gran que es queda anys tancada perquè, com no té ascensor i no pot pujar ni baixar escales, s'ha vist segrestada per la força al seu pis. No poden anar al metge, ni a comprar men-

jar. Fins al punt que, ja ha passat tres vegades, ancians han mort a casa però com feia anys que no sortien ningú se n'ha adonat fins mesos més tard. És molt dur però és la realitat”.

L'Amàlia és un altre dels casos extrems. Pateix d'asma i cada dia es veia obligada a pujar cinc pisos. Moltes vegades, el seu estat de salut l'obligava a anar a dormir a casa d'alguna veïna. Ara, però, la seva qualitat de vida ha canviat des que fa poc més d'un any li van arreglar el contracte de la casa que havia ocupat.

Però la Carmen vol deixar clar que no només la gent gran pateix la política d'habitatge municipal:

“En els últims anys, uns 500 joves del barri han hagut de marxar perquè no trobaven pis... això s'està convertint en un barri de vells”.

Els responsables

Darrera d'aquests 200 pisos de protecció oficial buits hi ha les diferents administracions, que són de Foment de Ciutat Vella, Adigsa i del Patronat de l'Habitatge. Davant de fets com aquest, l'argument de la Carmen és contundent: “El president d'Adigsa, Ricard Fernández, pot venir a dir-me les vegades que vulgui que sóc una terrorista perquè okupo pisos, però no m'importa. Les administracions han de predicar amb l'e-

xemple i donar una llicó d'honradesa. No poden estar reclamant que els propietaris lloguin o venguin els pisos mentre elles els tenen buits”.

Les accions d'aquesta veïna del Casc Antic ja han generat una resposta institucional. Però lluny de fer tot el possible per donar els habitatges que ara mateix estan desocupats, s'han limitat a tapiar portes i finestres per assegurar que ningú hi entra. “No és el tipus de reacció que s'espera per part d'un govern, però sembla que no tenen massa intenció de fer res. L'habitatge només els preocupa en època d'eleccions, per si la ciutadania surt al carrer a queixar-se”.

ESTAT ESPANYOL // LES POLÍTIQUES DEL MINISTERI D'HABITATGE

El govern espanyol bloqueja la visita del relator de l'ONU sobre habitatge

Roger Palà

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'Observatori pels Drets Econòmics, Socials i Culturals (DESC), que agrupa 17 organitzacions entre ONG de desenvolupament, pau, drets humans i sindicats, ha denunciat que el govern espanyol està bloquejant des de fa dos anys la visita del relator especial en matèria d'habitatge de Nacions Unides, Miloon Kothari.

El ministeri espanyol d'Habitatge, que encapçala Maria Antonia Trujillo, va rebre fa dos anys una petició oficial de Nacions

Unides perquè el relator es desplaçés a l'Estat espanyol per avaluar el grau de compliment per part dels poders públics dels drets habitacionals consagrats a la Constitució espanyola i els diferents tractats sobre drets humans ratificats per l'Estat. Kothari és el delegat especial de la ONU que s'encarrega d'avaluar el grau de compliment de les polítiques dels estats que han de permetre l'accessibilitat a l'habitatge. En altres ocasions, l'Estat espanyol també ha qüestionat la tasca d'altres relators de la ONU, com l'exrelator en matèria de tortura, Theo Van Boven.

Fa quasi dos anys que la ministra Maria Antonia Trujillo va rebre la petició oficial de les Nacions Unides

Data inconcreta

Segons explica l'Observatori DESC, després de reiterades peticions, el govern de José Luis Rodríguez Zapatero va accedir finalment a que la missió tingués lloc durant el segon semestre de 2006. Tot i això, quan falten menys de tres mesos perquè acabi l'any, encara no hi ha fixada una data concreta per a la visita. Això, segons denuncia l'Observatori en un comunicat, “posa en greu perill la seva realització, ja que la preparació d'un esdeveniment d'aquesta envergadura requereix necessàriament de temps”. Les organitzacions també denuncien que perquè el relator pugui

complir amb la seva tasca de supervisió del dret a l'habitatge, durant la visita hi ha d'haver una participació activa de les organitzacions socials i els col·lectius afectats “per l'actual situació d'emergència habitacional”. Per tant, “és igualment important que les organitzacions coneguem les previsions de dates del govern espanyol”.

Segons l'Observatori DESC, “la suspensió de la cimera de ministres d'Habitatge de la UE és una raó més per agilitzar altres mecanismes que permetin avaluar el compromís dels poders públics en aquesta matèria”.

PAÏSOS CATALANS // 514 ANYS DE LA INVASIÓ D'AMÈRICA

Pluja d'actes antifeixistes durant les jornades del 12 d'octubre

✉ Jordi Panyella

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El 12 d'octubre és per alguns la commemoració del *Dia de la Hispanidad*, abans *Dia de la Raza*. Catòlicament, també se celebra la Verge del Pilar, patrona de la Guàrdia Civil. Per molta altra gent, però, no representa cap commemoració de res honorable, sinó la trista data en que s'iniciava, per part de l'imperi espanyol, el genocidi de milions de persones. A Veneçuela, han tingut la decència de trobar un nom més adient per aquest dia: "Dia de la Resistència Indígena". Als Països Catalans, milers de persones han sortit als carrers de pobles i ciutats per alinear-se amb aquesta tendència. Us en mostrem uns petits retalls.

La manifestació de Barcelona va ser ofegada en tot moment per una massiva presència policial

Edu Bayer

Manifestació antifeixista del 12 d'octubre a Barcelona envoltada pels Mossos d'Esquadra

▶ Prat de Llobregat

En el marc de la celebració del 12 d'octubre, un grup de pratencs va netejar el poble de nombrosa simbologia franquista. Dues accions paral·leles es van dur a terme durant la matinada prèvia a la data, una consistent en la retirada de gairebé una quarantena de plaques del ministeri de l'Habitatge franquista, encara presents a nombrosos edificis; i una altra, rebatejant el nom d'alguns carrers del poble, que encara avui estan dedicats a personatges lligats amb el franquisme.

▶ Barcelona

A la capital catalana, convocada per la plataforma antifeixista, es va celebrar una manifestació al barri de Gràcia contra el feixisme. Els manifestants denunciaren el fet que les autoritats permetessin actes feixistes com el que grupuscles ultres celebren a Montjuïc, o que permetessin la continuïtat de la llibreria nazi Europa, situada al mateix barri de Gràcia. La manifestació acabà a Fontana, on es recordà la mort d'un jove gracienc després de l'agressió en aquest lloc a mans de feixistes durant les festes majors a l'agost de 2004.

Més tard, una segona manifestació envoltada constantment per Mossos d'Esquadra, va recórrer els carrers del centre de la ciutat. Es va donar la paradoxa que alguns manifestats van ser

intimidats inclús quan es disposaven a agafar el metro un cop finalitzada la marxa.

▶ Illa de Mallorca

Durant la matinada del dia 12 l'assemblea de Maulets Mallorca Nord va realitzar una sèrie d'accions encaminades a denunciar la "celebració d'un genocidi" i a deixar clar que "els i les joves catalanes no ens sentim representades amb la seva hispanitat". Al santuari de Lluc, a la carretera de Pollença (una de les més transitades en els dies festius), es va penjar una

A Reus, una trentena d'antifeixistes es van enfrontar a una concentració d'extremadreta

pancarta amb el lema "12 d'octubre, res a celebrar". I a Santa Margalida es va realitzar una acció contra la processó que cada any duen a terme la Guàrdia Civil a la vila. Uns panells de cartró, amb missatges com "que se'n vagin", o tricorns tatxats, es penjaren a les senyals de trànsit seguint el reco-

rregut que normalment realitza la processó.

▶ Vilanova i La Geltrú

Taules, cadires i una pissarra a la plaça de la Vila van servir per improvisar una classe d'història d'una jornada laboral qualsevol. Un grup de l'Assemblea de Joves de Vilanova va reivindicar la supressió de la festa del 12 d'octubre recordant "la massacre indígena de 1492" a càrrec d'un professor d'història de l'institut Lluch i Rafecas de Vilanova. Al vespre, l'entitat també va convocar una manifestació antifeixista que va reunir un centenar de joves.

▶ País Valencià

Tres dies després de celebrar la seva diada, l'antifeixisme valencià s'organitzà davant els darrers episodis de violència feixista. Es feu una campanya i manifestació de denúncia per la marxa ultra convocada per España 2000. I la recentment creada Acció Antifeixista de València anuncià la posada en marxa d'una sèrie de mecanismes legals per tal d'evitar que les agressions quedin impunes.

D'altra banda, la matinada del 12 d'octubre, membres de la campanya Països Catalans Insubmisos destruïren de manera parcial el monòlit feixista situat a l'antiga carretera nacional 340 entre els límits provincials de València i Castelló.

▶ Lleida

Un grup de ciutadans va encadenar els accessos de La Seu nova de

Lleida, escenari cada any dels actes d'homenatge a la patrona de la Guàrdia Civil. Va ser l'original forma derebutjar els actes celebrats per la Guàrdia Civil, alhora que es mostrava el rebuig a la presència dels cossos armats espanyols a la ciutat de Lleida.

A Santa Margalida (Mallorca) es va realitzar una acció contra la processó que cada any duen a terme la Guàrdia Civil a la vila

▶ Parc de Sant Llorenç de Munt

El monòlit erigit a la carretera del Coll d'Estenalles, dins el Parc de Sant Llorenç del Munt (Vallès Occidental), en homenatge als franquistes morts durant la guerra del 36 fou tacat amb pintura vermella a primera hora del dia 12.

▶ Sant Cugat del Vallès

L'Assemblea de Joves de la localitat va realitzar una cercavila un sopar i un concert. Per la seva banda, la secció local de les JERC

van optar per treballar durant un dia festiu, realitzant feines de neteja arreu del municipi mentre repartien tríptics. El seu portaveu, Ramon Puigneró, va afirmar que "sembla increïble que, quan la majoria d'Estat imperialistes ja han renegat del seu passat explotador i colonial, actualment l'Estat espanyol encara tingui aquest aspecte negre de la seva història com un símbol nacional del qual enorgullir-se".

A la mateixa comarca es va realitzar una botifarrada popular a la plaça Sant Ramon de Cerdanyola del Vallès sota el títol "Hispanitat és genocidi".

▶ Mataró

L'assemblea local de Maulets va organitzar la 12a Botifarrada a la Hispanitat el dia 13 d'octubre, entre els actes va destacar un concert amb Inershow, Pirats Sound Sistema i Ofensiva.

A altres poblacions del Maresme, com Vilassar de Mar o Premià, es van celebrar les IV Jornades contra la Hispanitat.

▶ Reus

A la capital de l'Alt Camp, Acció Antifeixista va convocar una concentració a la plaça del Mercadal, que va reunir unes 60 persones. En finalitzar l'acte hi va haver un enfrontament amb un grup d'extremadreta a la plaça del Baluard. Els incidents, tot i que hi van arribar a participar més de 50 persones, van finalitzar sense que s'hagin de lamentar ferits ni detencions. ☹

EL CAMP // ECOLOGIA

Els residus cremats i abocats continuen creixent

☞ Masovers de pobleviu.org
/elcamp@setmanaridirecta.info/

El Grup de Protecció i Estudi dels Ecosistemes del Camp (GEPEC-EdC) ha presentat un informe on fa un seguiment sobre la recollida selectiva de les comarques del Camp i les Terres de l'Ebre des de 2001 fins el 2005. L'estudi posa de manifest que, tot i el canvi de govern i l'arribada a la conselleria de Medi Ambient d'Iniciativa per Catalunya Verds (ICV), el nivell actual de reciclatge no arriba als índexs fixats per l'Agència Catalana de Residus (ACR) i que el volum abocat i incinerat ha crescut darrere denominacions eufemístiques com "substitució de combustibles alternatius" i "crema de biomassa", produint-se un model continuista del de l'exconseller de CiU Espadaler.

Es denuncia la política continuista dels governs de CiU

La majoria de poblacions estudiades tenen un índex de reciclatge en la mitjana catalana o fins i tot menor. Tanmateix, hi ha excepcions com Cambrils, Riudoms, Sant Carles de la Ràpita o La Sénia que han fet una gran tasca i encapçalen el rànquing d'ajuntaments amb una política de residus més sostenible. Cal afegir que a les Terres de l'Ebre és on aquestes polítiques estan més endarrerides i on s'han de fer més esforços.

També es posa de manifest que l'eficàcia de la recollida no depèn del color polític del consistori, la tipologia del municipi o el nombre d'habitants, sinó de la voluntat de la regidoria i de la feina dels tècnics. I critica que l'ACR comptabilitza com a recollida selectiva la runa, fusta o ferralla, sota l'epígraf de "runa i voluminosos", que entre el 50 i 90% va a parar a abocadors o incineradores.

L'estudi denuncia que els ajuntaments informen la població en nombres absoluts de recuperació de residus, i presentant el creixement com a resultat d'una bona gestió, sense tenir en compte els canvis de població. El GEPEC, en canvi, divideix el volum de residus entre els habitants, posant de manifest que, a molts llocs, la recollida selectiva està estancada i fins i tot en retrocés, com és el cas de Reus i Mont-roig del Camp.

Finalment, les poblacions amb una pitjor gestió són, al Camp, Torredembarra, Tarragona —la més poblada— i Constantí, mentre que a les Terres de l'Ebre són Deltebre, Tortosa i l'Ametlla de Mar. ☛

Podeu llegir l'informe íntegre a:
Gepec.org/ftp/Informe_general_RS.pdf

GIRONÈS // DEFENSA DEL TERRITORI

Acció pel desmantellament del tancat cinegètic de Can Llach a les Gavarres

☞ Redacció Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

El col·lectiu Moviment d'Alliberament de les Gavarres (MAG) va dur a terme, el 7 d'octubre passat, una primera acció per denunciar els moviments especulatius i les agressions al territori que tenen lloc en aquesta serra. En aquest cas es tracta d'un tancat cinegètic de més de 15 km de perímetre, situat dins els termes municipals de Sant Martí Vell i Madremanya,

Després d'una sentència de 1999 que obligava al desmantellament la tanca continua en peu

que engloba prop de 150 Ha de l'Espai Protegit de les Gavarres. La tanca de filferro es va construir el 1995 i encercla un exclusiu vedat de caça privat, té prop de 2 metres d'alçada i compta amb un filat electrificat. Això impedeix el pas de la fauna i n'afecta la reproducció i impedeix també la circulació de persones, tallant senders. La seva construcció, que mai ha comptat amb permisos, va malmetre el sòl i les rieres, i va afectar greument diverses espècies de ribera i de

Acció en denúncia de les agressions al territori a la Serra de les Gavarres

Directa Girona

bosc. Tot i haver-se tirat endavant, el projecte del tancat cinegètic no va arribar mai a ser aprovat pel departament de Medi Ambient i el 1997 l'Ajuntament de Sant Martí Vell va enviar una ordre al propietari obligant-lo a desmantellar la tanca. Després d'un recurs interposat pel propietari, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va dictar una sentència, el 1999, refermant la decisió de Medi Ambient i del consistori. El propietari ha fet cas omís de l'ordre de retirada de la tanca, situació que hauria d'haver estat resolta per l'Ajuntament de Sant Martí de forma subsidiària. Tanmateix, set anys després, ni el propietari ni l'Ajuntament no han assumit les seves responsabilitats, i el tancat segueix en peu —i electrificat,

com van poder comprovar els activistes. Hem pogut saber que tota la finca de Can Llach s'anuncia per a la venda a la web www.bluehomes.com, dedicada a la compra-venda de propietats d'alt estandíng, per un preu de 3.404.733 euros. A l'anunci s'especifica expressament que la finca és una zona de caça envoltada per un tancat, que conté un pavelló de cacera i espècies com el porc senglar, la perdiu, el faisà, conills, llebres... Al mateix temps, s'apunta la possibilitat d'aterrar en helicòpter a la finca, activitat que està prohibida dins un espai PEIN (Pla d'espais d'interès natural). En tot cas, l'entrada d'un nou propietari que ignori la càrrega jurídica que pesa sobre la propietat no hauria d'evitar el desmantellament del tancat.

► **Rebel·lió dels animals de pèl i ploma**

En l'acció, que volia representar la rebel·lió de la fauna de les Gavarres en un tancat il·legal dins d'un espai PEIN, activistes disfressats d'animals del bosc van desmantellar part de la tanca, arrencant alguns dels pals que la sostenen, i van desplegar una pancarta on es podia llegir "Can Llach 7 anys d'impunitat". En un comunicat van reclamar que l'Ajuntament de Sant Martí Vell faci efectives les seves competències i obligui al desmantellament del tancat cinegètic, així com la demolició de totes les obres de fàbrica construïdes a la finca. Van exigir, també, que s'hi efectui una valoració per part de tècnics de les agressions causades al medi. ☛

COLLSEROLA // DEFENSA DEL TERRITORI

El Vial de Cornisa no desapareix

Entitats ecologistes continuen denunciant aquesta agressió a Collserola

☞ Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

La Plataforma Cívica per la Defensa de Collserola (PCDC), el Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius (CEPA) i la Plataforma No al Vial de Cornisa han donat el crit d'alerta després de les mobilitzacions que havien fet desestimar públicament l'anomenat Vial de Cornisa.

A l'agost, el departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat aprovà definitivament el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya (PITC) 2006-2026. Allà es diu que el citat vial, SC Pallegà-Montcada i Reixac, no es realitzarà, però en canvi n'apareix un altre fins ara inexistent. Malgrat no explicitar per on haurà de passar, la PCDC aclareix que se situa allà on s'havia proposat el Vial de Cornisa, és a dir, pel mig de Collserola. Aquest nou vial, SC Pallegà-Montcada i Reixac: connexió amb els eixos Llobregat i Besòs,

sembla més aviat una substitució. A més, el PITC atorga al nou vial el mateix pressupost que anteriorment havia tingut el Vial de Cornisa, uns 160 milions d'euros.

La inclusió de Collserola dins la Xarxa Natura 2000 no ha impedit la projecció del vial

Recentment, la Generalitat ha ampliat els terrenys inclosos dins la Xarxa Natura 2000, un espai de protecció de la Unió Europea on gran part del Parc de Collserola hi és present. Això però no ha impedit l'aprovació d'aquest vial, malgrat les al·legacions presentades durant el primer trimestre de 2006; inclús, un apartat del PITC

recomana desafectar la zona de Molins a Sant Cugat.

► **Quatre carrils per Collserola**
El Vial de Cornisa és una autovia de quatre carrils que uniria Molins de Rei, Sant Cugat, Cerdanyola i Montcada i Reixac pel mig de la serra de Collserola, tot seguint bona part del curs de la Riera de Vallvidrera i resseguint les carenes de la serra. El Vial de Cornisa es va planificar l'any 1976 (segons el Pla general metropolità) juntament amb el túnel d'Horta i el de Sant Medir, quan es preveia que a la zona metropolitana viurien 11 milions de persones.

Diferents entitats ecologistes han denunciat que el vial planificat no representaria cap solució significativa als problemes de mobilitat i que fragmentaria les urbanitzacions i els ecosistemes, augmentant així la pressió urbana, la contaminació de gasos i acústica a la serra i disminuiria sensiblement la qualitat ambien-

tal que ofereix Collserola a les poblacions properes.

► **El paper de l'administració**
El conseller de Política Territorial, Joaquim Nadal, va declarar: "No és intenció del Govern fer el Vial de Cornisa que uneixi Molins de Rei i Sant Cugat del Vallès per Collserola". El seu germà, Manel Nadal, secretari per a la Mobilitat, en una taula rodona a Molins de Rei (Baix Llobregat), va assegurar que el Vial no es duria a terme. Fins i tot, el juny passat, la Comissió de Política Territorial i Obres Públiques del Parlament de Catalunya va aprovar per unanimitat una proposta de resolució que insta el Consell Executiu de la Generalitat "a suprimir de les previsions del projecte de PITC el tram de Molins de Rei a Sant Cugat (Vial de Cornisa)", i també demana que s'estudiï "un nou traçat en forma de ronda urbana". Diferents ajuntaments han rebutjat el projecte i fins i tot el de Molins de Rei hi penjava pancartes en contra. ☛

MARTORELL // CONFLICTE A LA PLANTA PRINCIPAL DE VOLKSWAGEN

Els acomiadats de SEAT realitzen una vaga de fam de tres dies

Juanjo Carrasco

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Serà durant tres dies, el 20, 21 i 22 d'octubre, quan set extreballadors de la multinacional automobilística començaran una vaga de fam amb l'objectiu de ser readmesos. La protesta arriba després de l'acomiadament massiu de 660 persones pocs dies abans del Nadal de 2005. El motiu, segons Seat, era econòmic i justificava la seva decisió amb l'existència d'un compromís d'inversions de la multinacional que garantia el futur de l'empresa i de la seva indústria proveïdora. Tot plegat, com recorden els extreballadors, "amb el suport del govern tripartit que va legitimar i autoritzar l'operació".

Eloy de Mateo

Darrera protesta dels ex treballadors de Seat, davant del Liceu, el 25 de setembre

Un grup de set persones protagonitzarà la protesta amb l'objectiu d'aconseguir la readmissió de tot el personal acomiadat per la multinacional

Mesos més tard, però, la decisió de Seat es va posar en dubte perquè els plans productius de l'empresa van fer necessària la contractació de més personal, i, en alguna ocasió s'ha arribat a parlar de 600 persones, gairebé la mateixa xifra d'acomiadades. És per aquest motiu que els extreballadors demanen la seva reincorporació total a la multinacional.

Fins ara, segons denuncia el personal acomiadat, "les promeses de reingrés de l'empresa s'han limitat a la revisió mèdica d'un petit nombre d'acomiadats, s'han

seguit aplicant criteris clientelars i, en definitiva, encara no s'ha garantit la reincorporació de tothom. Tot plegat mentre Seat continua contractant nous treballadors davant la constant passivitat dels dirigents d'UGT i CCOO".

Els protagonistes de la protesta que ha de començar el 20 d'octubre esperen que amb aquesta "primera vaga de fam es desbloquegi la situació i s'asseguri una total readmissió, de manera que tots els acomiadats estiguin novament treballant a

l'empresa abans del pròxim Nadal". I parlen de "primera" vaga de fam perquè, si no aconseguixen els seus objectius adverteixen que estan disposats a fer-ne més i de major durada.

Al tancament d'aquesta edició encara era una incògnita saber on s'instal·laran els set vaguistes durant els tres dies que faran la protesta. De moment, l'Assemblea d'Acomiadats de Seat ha convocat una concentració a les 11 del matí per divendres 20 d'octubre al mig de la plaça Universitat de Barcelona. ☎

EL PRAT // CONFLICTE LABORAL

Augmenten els acusats de sedició per la vaga de l'aeroport

Laia Alsina

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La vaga del personal del servei de terra d'Ibèria (l'anomenat *handling*) de l'Aeroport del Prat esquitxa cada vegada més persones. Si fa 15 dies la Guàrdia Civil havia augmentat fins a 13 els vaguistes acusats de sedició, aquesta xifra ja arriba a 20. "Fonts de la mateixa policia ens han alertat que fins a 80 persones podrien acabar acusades d'aquest delictes per l'aturada del 28 de juliol", assegura un dels treballadors imputats que prefereix no donar el seu nom davant la possibilitat de patir represàlies. A tot això cal sumar-hi els 62 expedients que Ibèria ha obert.

A l'acusació de sedició s'afe-

Es viu una situació d'impàs però no es descarten noves mobilitzacions

geix que la plantilla del servei de terra ha estat assenyalada com una de les responsables que no se celebri a Barcelona la cimera sobre habitatge de la Unió Europea. Una afirmació que desperta la ironia d'algun treballador: "No sabem que fóssim tan importants. Si ens ho haguessin dit, hauríem fet alguna cosa abans per evitar la privatització d'Ibèria i de pas aturar la fam al món!". I afegeix: "Si volen fer una cimera, la fan, com ja han fet d'altres vegades, i si veuen que som tan 'dolents' que aterrin a Sabadell, Reus o Girona".

En aquest sentit, el personal de terra d'Ibèria considera que s'exagera quan es parla de "problemes per garantir la seguretat a l'aeroport" perquè, "ara mateix, ens és impossible organitzar-nos. Cada vegada que hi ha tres treballadors junts, ve la Guàrdia Civil i ens obliga a dispersar-nos!".

Però el conflicte laboral no s'atura. Tot i que s'assegura que es viu una situació d'impàs, no es descarten noves mobilitzacions. Representants sindicals expliquen que s'ha arribat a un acord amb Globàlia i finalment es podrà recol·locar el 85% de la plantilla, però matisen que "els problemes arribaran amb la negociació de l'Expedient de Regulació d'Ocupació voluntari (l'ERO), quan s'hagin de pactar les prejubilacions, les baixes incentivades, la mobilitat geogràfica, etc.". Fins ara, diuen, es parla de 80 persones que podrien jubilar-se als 58 anys, "però la compensació econòmica que ofereixen no és, ni de bon tros, la que nosaltres demanem". Les negociacions podrien començar aquesta mateixa setmana. ☎

BARCELONA // JORNADES SOBRE IMMIGRACIÓ AL COL·LEGI D'ADVOCATS

Les fronteres d'Europa es tornen zones sense drets

Juanjo Carrasco

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Els dies 20 i 21 d'octubre el Col·legi d'Advocats de Barcelona organitza unes jornades sobre immigració i legislació vigent, la finalitat amb les quals és posar en evidència les contradiccions que es donen entre el dret de tota persona a circular lliurement i fixar la seva residència en un altre Estat, segons es recull a la Declaració Universal dels Drets Humans, i les polítiques europees i internacionals sobre immigració.

Sense garanties

L'internament, la presó, els filferros i la mort. Aquest és el futur que els espera a les persones que, cercant una vida millor, decideixen emigrar a Europa. I això tenint en compte que sobrevis-

Juristes de diferents països europeus debatran els entrebancs legals en la defensa dels immigrants.

quin al desert, al mar o a les muntanyes hostils que abans han de creuar en la seva travessa. A l'Estat espanyol ho estem veient cada dia: pasteres que s'enfonsen a l'Estret, subsaharians que resten atrapats als filferros que separen Melilla del Marroc, immigrants

criminalitzats amb ordres d'expulsió i posteriorment tancats en centres d'internament...

Però aquesta és una realitat que no només succeeix a l'Estat espanyol, sinó també a tota Europa. És per això que el Col·legi d'Advocats, juntament amb els Advocats Europeus Demòcrates (AED) i l'Associació Catalana per a la Defensa dels Drets Humans, ha organitzat pels dies 20 i 21 d'octubre el col·loqui "Les fronteres d'Europa: zones sense dret". Durant aquests dies, juristes de diferents països de la Unió Europea plantejaran i debatran els entrebancs legals existents per a la defensa dels immigrants. "Avui, el 2006, ens plantejem la qüestió de si és possible construir la Unió Europea tot menyspreant el Dret, aquesta utopia humana aixecada damunt de les runes de les guerres atroces que han trasbalsat la

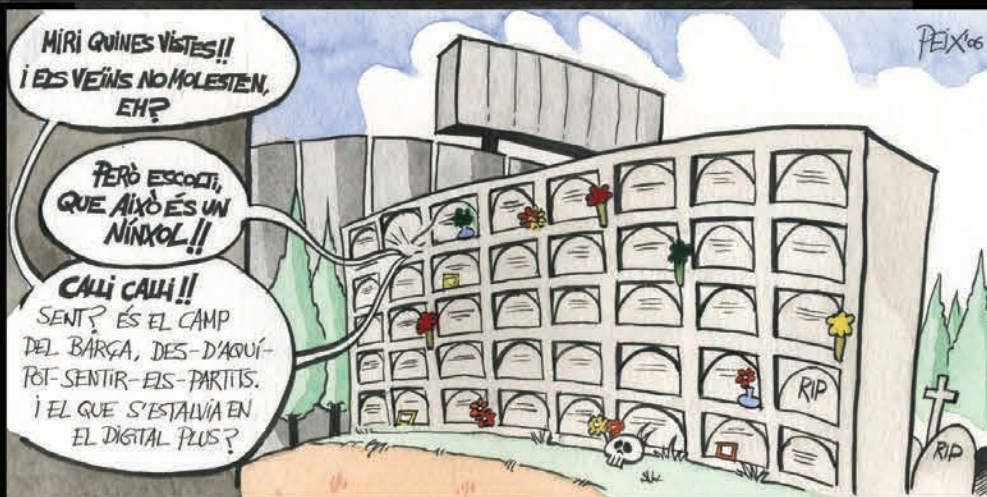
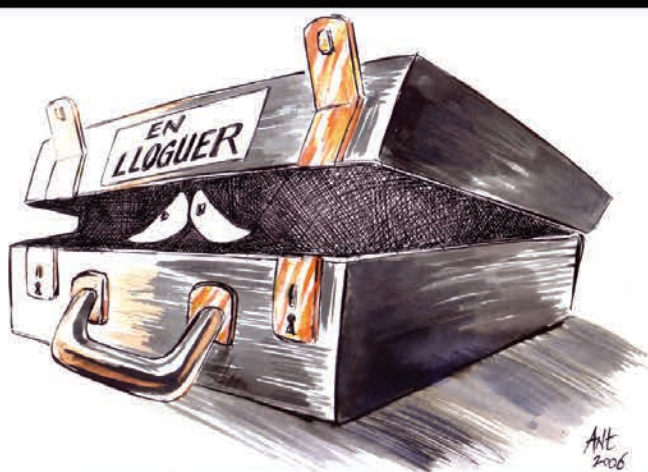
història de la humanitat", afirmen els AED. Les jornades es dividiran en quatre sessions de treball. Durant la tarda de divendres, i amb el nom de "L'Europa fortaleça", es debatrà sobre les polítiques d'externalització de les fronteres i els camps d'internament d'estrangers; el cas de Ceuta i Melilla es tractarà específicament. Però el plat fort no arriba fins dissabte. El matí restarà ocupat amb "L'Europa gueto", moment en el que es parlarà, principalment, sobre els centres d'internament i les expulsions col·lectives. I a la tarda es realitzaran les dues sessions restants: "Els menors estrangers", d'una banda, i "Les polítiques comunitàries", de l'altra. Finalment, el president de l'Associació Catalana per a la Defensa dels Drets Humans, Rafael Calderon, serà l'encarregat d'establir les conclusions i clausurar el col·loqui. ☎

13 RUE DEL DIRECTA

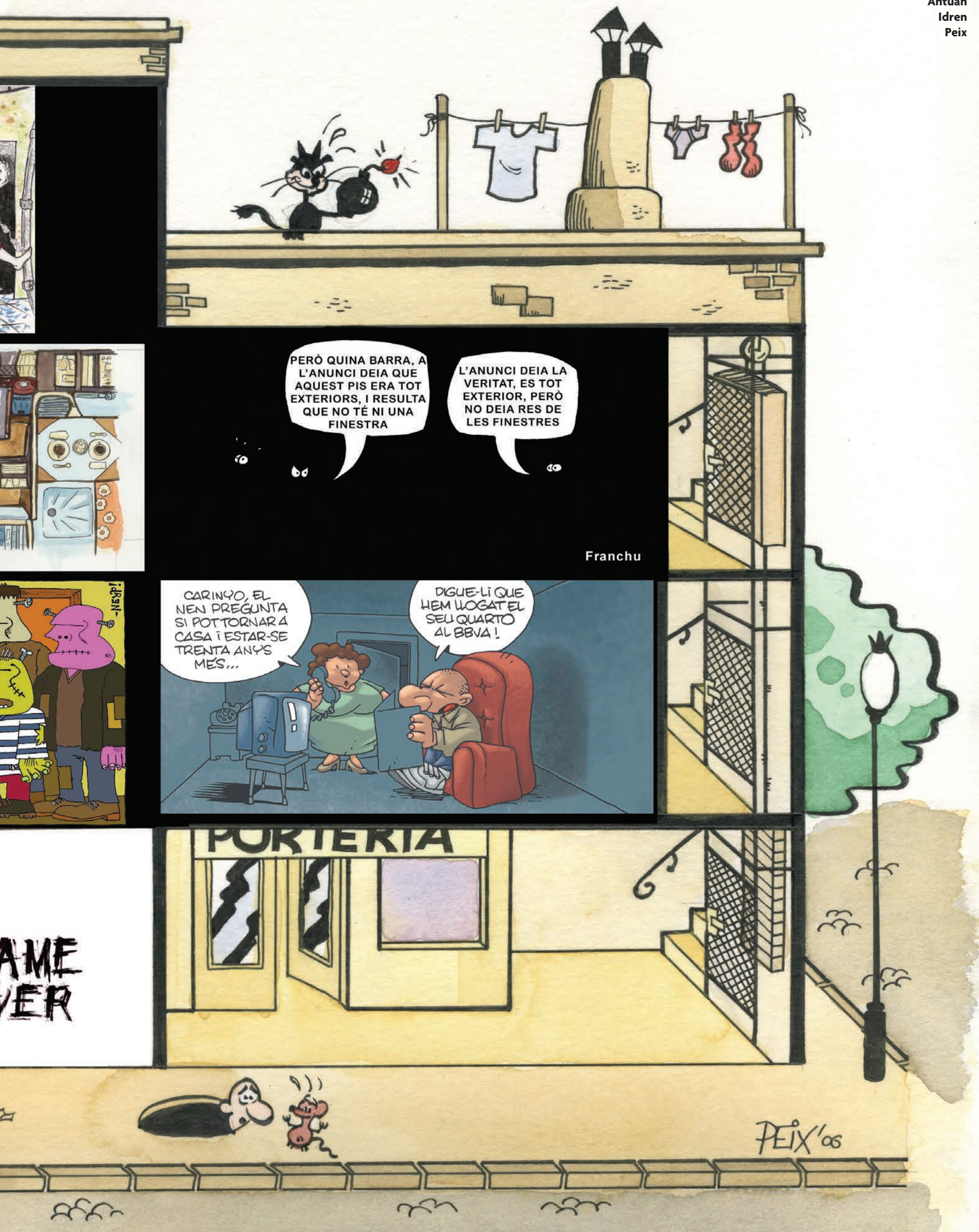
la dignidad de una vivienda no se mide en m2 !!

(un despacho es otro cantar)

IL·LUSTRADORS QUE HAN PARTICIPAT
 Anthony Garner
 Paco Arjona
 San Julián
 Franchu
 Franqui
 Antuan
 Idren
 Peix

EL VENDRELL // TERRITORI

Prop d'un miler de persones contra el CIM

Directa El Camp

/elcamp@redaccioidirecta.info/

El CIM (Centre Integral de Mercaderies) Logis Penedès és un projecte de la Generalitat de Catalunya que pretén convertir 186 hectàrees (equivalent a 250 camps de futbol) de sòl agrícola entre els municipis de Banyeres del Penedès, l'Arboç i Sant Jaume dels Domenys en un immens polígon industrial. Diumenge 13 d'octubre, gairebé un miler de persones es van concentrar al Vendrell per a mostrar el seu rebuig a aquest projecte. L'acte va començar amb un minut de silenci en memòria d'un company de Vilafranca, membre de la plataforma No fem el CIM, que va morir aquell mateix matí víctima d'un accident de moto. La manifestació va transcórrer, durant més de dues hores, pels carrers de la ciutat per després tallar la N-340 fins arribar a pocs metres de l'entrada de l'autopista, on es va tallar el trànsit durant uns 20 minuts. De tornada cap al Vendrell, un dispositiu de la Guàrdia Civil ha tingut cura que no s'entrés a l'autopista i ha barrat el pas a la manifestació, que ha acabat a l'estació de tren, on havia començat.

BARCELONA // OKUPACIÓ

Kan Mireia, 10 anys okupant a la 'Trini'

Roger Costa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Kan Mireia arribava als 10 anys d'okupació el dijous cinc d'aquest mes. La celebració es va fer el dissabte set amb una butifarrada i una paella vegetariana a la plaça de la 'Trini', al barri barceloní de Trinitat Vella. Un centenar i mig de persones, veïns del barri i de fora, van menjar i després van escoltar un recital poètic a càrrec de 'Marrajo'. Es van festejar els 10 anys com una fita important en la resistència contra l'especulació i en la construcció de projectes col·lectius. Però es recorda que ja hi ha sentència de desallotjament tot i que, de moment, es troba aturada per un recurs a l'audiència provincial.

LLEIDA // MEMÒRIA

Marxa de torxes al Roser

Directa Terres Ponent

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'11 d'octubre, el Casal Independentista Ocell Negre, Òmnium Cultural i el Col·lectiu Cultural de Cappel van organitzar, per segon any, una marxa de torxes fins a l'edifici del Roser amb gairebé mig centenar de persones. La marxa silenciosa commemorava la matança de les tropes de Felip V l'octubre de 1707, quan van assassinar les 200 persones que s'hi refugiaven. Lleida va quedar en mans borbòniques un mes més tard.

GIRONÈS // DEFENSA DELS DRETS LINGÜÍSTICS

Girona acull els actes centrals del Correllengua 2006

Redacció Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Sota la consigna "Amb una llengua viva, un poble en marxa", la ciutat de Girona ha acollit la desena edició del Correllengua. La finalitat dels actes és reivindicar un futur digne per la llengua catalana, tot assegurant polítiques actives per a potenciar-ne el seu ús social, acabar amb la menysvaloració de la cultura catalana i presentar-la com una cultura innovadora, integradora i desacomplexada i reclamar el reconeixement de la unitat i l'oficialitat de la llengua catalana en tot el territori.

La finalitat dels actes és reivindicar un futur digne per a la llengua catalana

La Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana (CAL) va organitzar els actes que es van celebrar a Girona: un curs de sardanes, tallers adreçats a nenes i nens, cercaviles, xerrades..., van ser algunes de les activitats que es van celebrar en el Correllengua d'enguany.

Al vespre, prop de 300 persones van assistir a l'encesa del pebe-

La mascota Queta de la campanya "Dóna corda al català"

Toe

ter a càrrec de representants de la Marxa per la Llibertat de l'any 1976. Més tard, Rita Marzoa, periodista, Til Stegmann, lingüista —i en diferit des de Frankfurt— i Josep Maria Terricabres, entre altres, van centrar la part més analítica del Correllengua en un acte celebrat al Centre Cultural la Mercè. Òmnium Cultural, l'Agrupament Escolta Pare Claret, l'Associació Cultural catalano-marroquí Atlas, els Amics de les Sardanes Terranosta, i altres entitats de la ciutat van col·laborar amb la CAL en l'organització de tots els actes. Cada any, el Corre-

llengua s'estructura en quatre columnes que homenatgen quatre persones destacades pel seu compromís amb la llengua i que recorren els Països Catalans de nord a sud i d'est a oest. Aquest any la columna de les comarques del nord de Catalunya, a banda i banda dels Pirineus, és la Columna Jesús Moncada, en honor a l'escriptor nascut a Mequinensa (Baix Cinca) i mort a Barcelona l'any passat. Ovidi Montllor, Guillem d'Efak i Avel·lí Artís Gener, Tisner, són els homenatjats en la resta de columnes del Correllengua. Quan queda

menys d'un mes per a finalitzar el Correllengua d'enguany ja s'han celebrat prop de 400 actes a totes les comarques catalanes.

Cal destacar que l'èxit del Correllengua va quedar palès l'any passat quan en més de mig miler d'actes es van arribar a mobilitzar prop de 300.000 persones. El proper 4 de novembre se celebraran els actes de cloenda del Correllengua a Perpinyà on, a part, de la tradicional manifestació es realitzarà el festival Rellamp!, on enguany hi actuarà el cantautor de Verges, Lluís Llach. ☺

BARCELONA // MEMÒRIA

Homenatge teatral als brigadistes

Lluc Salellas

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Un recital poètic al Teatre Poliorama de Barcelona dilluns 16 va servir com a homenatge als Brigadistes Internacionals que van lluitar al bàndol republicà durant la Guerra Civil. El recital, que duia per nom "Anda Jaleo Jaleo", també volia ser un record

Alfred Lucchetti, Antoni Lucchetti i Mònica Lucchetti van ser els encarregats de portar a terme aquest recital que inclou poemes de Salvat-Papaseit o Rafael Alberti i cançons com l'himne de Riego, la Internacional o el Paso del Ebro. L'acte, que va aplegar unes 400 persones, estava organitzat per Unitat Cívica per la República amb la col·laboració de grups tan diversos com l'Associació La Tarima, l'Espai Alternatiu okupa La Makabra o PSUC Viú.

Aquest ha estat un acte més de record als lluitadors antifeixistes que van venir l'any 1936 a combatre l'exèrcit feixista en l'últim any. Des de dimecres 11 d'octubre, diversos col·lectius han aprofitat l'aplec dels brigadistes a l'Estat espanyol per retre'ls un homenatge públic. La majoria d'aquests grups han aprofitat totes aquestes activitats per reclamar una modificació de la Llei de la memòria històrica aprovada pel govern espanyol el mes passat. Els col·lectius s'han queixat que la llei no anul·la els judicis fets per la justícia feixista durant el franquisme. ☺

L'espectacle era un conglomerat de poemes i cançons de la República i la Guerra

pel 75è aniversari de l'inici de la II República i el 70è de l'inici de la Guerra Civil. L'espectacle consistia en un conglomerat de poemes, música i cançons de l'època de la República i la Guerra Civil interpretat per actors de prestigi de l'escena catalana. Maria Rosa Aloy,

BARCELONA // LLUITES LABORALS

Parcs i Jardins protesta per la política laboral

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La batalla dels i les jardineres municipals a Barcelona sembla no acabar mai. Als conflictes oberts per la privatització progressiva del servei públic, la gestió de les darreres oposicions i la mort al juliol d'un treballador en accident laboral, ara, la tensió està personalitzant-se cada cop

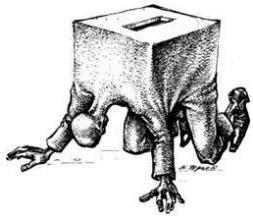
450 treballadors van fer una assemblea i una concentració el dimarts 17 d'octubre

més en la figura de la regidora d'ICV i presidenta de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins, Imma Mayol. Mayol va realitzar recentment unes declaracions on afirmava que els jardineres són uns "privilegiats", que "treballen poc" i que "guanyen molt". Aquesta situació està generant un continu degoteig de mobilitzacions i

accions de protesta. Les més recents han estat la concentració d'una desena d'afiliats de CGT el dilluns 16 d'octubre davant del Jutjat Social núm. 33 de Barcelona per protestar per l'alta sinistralitat laboral que viu el seu sector.

També hi va haver una segona concentració d'uns 450 treballadors el dimarts 16. L'acció va començar després d'una assemblea celebrada al Centre Cívic del Casinet d'Hostafrancs, que es va desplaçar en bloc fins al proper carrer Tarragona. Posteriorment, membres del Comitè d'Empresa s'han desplaçat fins al Parc Güell, on Imma Mayol estava inaugurant davant de la premsa les obres de remodelació del parc. Fonts sindicals han qualificat l'acte institucional "d'autopromoció".

Les mateixes fonts també han criticat, en un comunicat, la realització de les obres del Pla d'acció municipal en matèria de parcs i jardins per empreses privades. Des del Comitè d'Empresa s'acusa aquestes de greus incompliments de les polítiques dels contractes, en els termes d'execució d'obres, treballs a realitzar, pressupostos en Seguretat i Salut, entre d'altres temes. ☺

Eleccions al Parlament de Catalunya 2006

Espai gratuït d'informació electoral. Aquesta setmana la quarta de les radiografies dels partits polítics i candidats que es presenten a les properes eleccions de l'1 de novembre. L'ordre és de menor a major representació parlamentària: ICV-EUIA, PPC, ERC, PSC-CC i CIU

JOSÉ MONTILLA // PARTIT SOCIALISTA DE CATALUNYA (PSC)

Els capitans, el 3% i la liquidació de la lliure expressió a l'espai públic

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Partit dels Socialistes de Catalunya va créixer i es va consolidar ara fa 25 anys al voltant del cinturó metropolità de Barcelona. Les seves bases i la majoria dels seus votants provenien de les cadenes de muntatge de les empreses situades als grans polígons industrials del Baix Llobregat, el Barcelonès i el Vallès Occidental. Després de 23 anys de pujolisme van aconseguir prendre a Convergència i Unió el poder a la Generalitat. En aquests 3 anys de tripartit comandat per Maragall i Montilla s'han deslocalitzat i clausurat moltes de les empreses que van ser la font principal de vot socialista. Des dels acomiadaments de SEAT fins al tancament de BRAUN, una vintena de centres industrials configuren aquesta llarga llista. El PSC va donar el vist-i-plau a acomiadaments i va condecorar els responsables empresarials. Mentrestant, la UGT i CCOO domesticaven les plantilles i frustraven les mobilitzacions dels i les treballadores.

Han defensat el tancament d'empreses on hi havia part de la base social dels seus votants

Les polítiques urbanístiques i en infraestructures s'han convertit també en un dels principals objectius capitanejats pel conseller Joaquim Nadal i el seu germà i secretari per a la Mobilitat, Manel Nadal. La construcció de carreteres rebutjades per desenes de plataformes en defensa del territori i dels paratges naturals ha estat una de les prioritats. La Cambra de Comerç, on hi conflueixen els grans empresaris de la construcció, les cimenteres i els operadors de grans holdings d'hotels i turisme, ha tutelat les decisions i els plans del Govern. Les coaccions exercides per la cambra han portat a modificar plans d'impacte ambiental i a accelerar l'adjudicació d'obres de túnels i variants. També s'han destrossat paratges naturals com Muntanyans per construir-hi 550 apartaments.

La batalla interna

Les llistes electorals que el PSC presenta en aquests comicis han estat redactades per primer cop exclusivament pel sector liderat pels capitans del partit. Corbacho, Zaragoza, Ferran, Bustos i d'altres representants del món municipalista del Vallès i el Baix Llobregat han desplaçat als germans Maragall i al socialisme català provenint de la burgesia. Ciutadans pel Canvi també han

quedat relegats a un espai secundari. Els capitans reforcen, així, el control que des de Madrid fa el PSOE sobre la federació socialista catalana. Previsiblement, part de l'electorat més catalanista optarà per modificar el seu vot. Però altres raons han portat a que antics alcaldes metropolitans s'apunten com a futurs responsables dels departaments de la Generalitat en cas de victòria socialista. Les bones relacions que mante-

nen tots ells amb els sectors més influents i poderosos del sector de la construcció i les grans empreses immobiliàries, acostumats com estan a gestionar polítiques urbanístiques i requalificacions de sòl. Quan va sorgir la polèmica del 3% en boca del mateix president Maragall, tots els partits va acordar aturar-ho, ja que no interessava ningú estirar del fil. Diverses fonts apunten, però, a la relació directa entre finançament de partits polítics i sucoses comissions o aportacions anònimes per part de grans empreses de la construcció.

Un dels capitans més influents ha estat Joan Ferran, artífex de la desmobilització forçada de les campanyes contra la invasió d'Iraq. Els socialistes van comprovar l'efecte boomerang en l'ús de l'espai públic com a eina de lluita política. Per això van potenciar l'aplicació d'ordenances cívi-ques que impedeixen acampades i coarten la lliure expressió. ☹

PASQUAL MARAGALL

El 10 de novembre de 2005, després d'una manifestació de 15.000 treballadors de SEAT pels carrers de Barcelona.

"La Generalitat assumeix i assumirà les seves responsabilitats en tot moment per tal de garantir el futur de la plantilla de SEAT"

El 26 de setembre de 2006, durant el lliurament de la Creu de Sant Jordi al president de SEAT, l'alemany Andreas Schlee.

"El condecorarem per la seva destacada tasca al capdavant de l'emblemàtica empresa"

Personatges

ERNEST MARAGALL. Conegut com el "tete" en cercles íntims i és germà petit del president de la Generalitat, Pasqual Maragall. Ha estat sempre el poder a l'ombra dins dels sectors més catalanistes del partit. Va preparar l'atterratge socialista a la Generalitat i fou el principal arquitecte del govern tripartit. Torna a figurar a les llistes electorals.

JOAN FERRAN. Juntament amb José Zaragoza mou els fils del dia a dia de la política socialista: les estratègies, les decisions trascendents, les llistes electorals... Tots dos són el cervell pensant dels capitans socialistes representats pels principals alcaldes de l'Àrea Metropolitana. Montilla és el líder de tots ells i enguany han desplaçat els maragallistes a la direcció.

MONTSERRAT TURA. Coneguda com la dama de ferro de Mollet del Vallès durant la seva etapa d'alcaldessa. Té una pessima relació amb els sectors montillistes del partit i sembla que serà destituïda en un nou govern socialista. Comanda els Mossos d'Esquadra. Molts cops parla de les tortures que suposadament va patir durant el franquisme. Diu que ella, com a víctima, és la més adient per dirigir una policia en règim democràtic.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

Iraq // 654.965 morts

» Segons un estudi del setmanari mèdic britànic The Lancet, 654.965 iraquians han mort fins ara a causa de la invasió nord-americana. L'estudi també assegura que la xifra de persones que moren a l'Iraq continua en ascens. La mort per armes de foc va ser aleshores i continua sent avui la causa principal d'aquesta injustícia.

Palestina // Comunista pres

» Un membre de les joventuts comunistes de Tel-Aviv, Omri Evron, va ser sentenciat el passat 15 d'octubre a la pressó preventiva per negar-se a servir en l'exèrcit d'ocupació, i podria rebre ara una llarga sentència. "Em nego a servir a l'exèrcit, doncs així protesto per la llarga ocupació militar del poble palestí [...] Em nego a matar! Em nego a ocupar!", va afirmar Omri.

ARGENTINA // Els treballadors aturats recuperen les fàbriques

“Hem rescatat un cementiri d'òxid i l'hem transformat en una fàbrica i centre cultural”

☞ **Nàtalia Ramos**
/Buenos Aires/

Claudio Tomet té 30 anys, mai a la seva vida s'havia posat “en això” de la política ni li havia interessat. Però el 19 i 20 de desembre de 2001 [els dies de la revolta que va fer caure el govern de Fernando de la Rúa], i després de ser acomiadat de la fàbrica on treballava, se n'adona que alguna cosa ha de canviar i comença a participar en les assemblees que a l'època es feien de forma diària.

Què va canviar a l'Argentina arran de la congelació dels estalvis bancaris, coneguda com el corralito?

El corralito va ser una cosa molt xocant, no per a mi perquè no sóc de classe mitja, però, per a la gran majoria de la societat va ser una cosa molt impressionant. De cop, els treballadors que havien treballat durant tota la seva vida i que es van jubilar i tenien estalvis al banc no podien tocar-los, generant un descontentament, una explosió de la classe mitja.

Durant el “corralito” la classe mitja i la classe baixa estaven unides, i amb això es va generar un estat de revolució

El pitjor de tot va ser la repressió del 19 de desembre de 2001 durant una marxa espontània, pacífica i sense banderes polítiques. Famílies senceres, des d'avis fins a nois colpejant cassoles i cridant “que se'n vagin tots” romanien a la Plaza de Mayo, una plaça que històricament va ser dels treballadors, on aquest govern, en el qual tant confiaven, va respondre amb una repressió brutal. Això va generar un malestar generalitzat, fent que la gent s'unís en un moviment de protesta. **I una situació quasi revolucionària.** Estava tot unificat, van haver dues classes juntes, la classe mitja i la classe baixa i amb això un estat de revolució.

Entrevista a Claudio Tomet, membre del moviment piquetero i treballador de la fàbrica recuperada Sasetru

Nàtalia Ramos

És just en aquesta data que el moviment piquetero [els treballadors desocupats] és més present a la província de Buenos Aires, perquè fins llavors hi havia encara un grup molt minúscul.

Perquè el moviment piquetero, ja existia?

El moviment piquetero neix originalment per primera vegada a Salta i a Santa Cruz quan privatitzen l'empresa pública d'hidrocarburs YPF (comprada per Repsol). Llavors les empreses comencen a fer fora més del 60% dels treballadors, deixant molts pobles sense cap tipus de recursos. Els treballadors, el que buscaven, era recuperar el mètode dels obrers històricament, fer un piquet a la porta, al carrer, demanant feina perquè a YPF hi va treballar l'avi, el pare i el fill. La gent buscava recuperar el seu lloc de treball, recuperar una cosa que sentien que era pròpia. **I, de fet, sí que es recuperen fàbriques.**

Nosaltres recuperem una de les fàbriques alimentàries més importants del país, Sasetru. És la primera planta que va ser ocupada des de fora, pel moviment de

desocupats. Aquesta fàbrica s'autoprovèia, tenia terres i cultius propis, tot el necessari per prescindir de proveïdors de matèria primera. Fa gairebé 20 anys, Sasetru va anar a la fallida tancant les seves portes i va deixar més de 5.000 treballadors al carrer. El capitalisme la va transformar en una muntanya de rovell.

Com es dona el procés?

El gener de 2003 es fa una assemblea amb els treballadors més

antics, on es decideix ocupar la planta abandonada i posar-la de nou en funcionament.

El 25 de març de 2003, després de 12 hores de resistència, es va desencadenar la repressió i els treballadors van ser desallotjats. Va entrar la policia, ens va treure a cops i ens van trencar les màquines que havíem arreglat, màquines molt velles amb recanvis que ja no existeixen, i ara estem fent els fideus a mà. En conseqüència,

Sasetru es va trobar a les mans de Molisur (subsidiària de Molinos Rio de la Plata).

Però la fàbrica segueix ocupada?

Després del desallotjament i d'un gran número de mobilitzacions, es va aconseguir començar un procés per expropiar-la, el que ha permès els treballadors tornar a la planta i reobrir la fàbrica. Però l'Estat no regala res. Hi ha una llei que diu que passat un període de dos anys la fàbrica és nostra, encara que per a això hem de comprar-la al seu amo, la qual cosa és una trampa. S'ha de tenir en compte que en aquell temps nosaltres la posàrem dempeus, però com no tenim la plata per adquirir-la l'hauríem de lliurar al seu amo; una fàbrica que després de la fallida ha estat recuperada i posada en marxa i que a més funciona perfectament sense la necessitat de cap patró.

Llavors quina és l'opció?

Fa poc ens havien de renovar l'expropiació i el governador Felipe Solá (màxim responsable de la mort dels piqueteros Maximiliano Kosteki i Darío Santillán, assassinats per la policia durant una mobilització el juny de 2002) la va tirar per a enrere, la va vetar.

A partir d'aquí neix el pla de lluita perquè continuï sent nostra, tractant d'implicar tota la comunitat en el projecte. Avui dia hi ha un programa sociocultural amb diferents activitats com campionat d'escacs, futbol, ball, etc., que es realitza a la mateixa fàbrica.

Hem rescatat un cementiri d'òxid i l'hem transformat en una fàbrica i centre cultural alhora.

I aconseguir fons públics per a comprar-la?

Actualment no rebem cap subsidi de l'Estat, i de fet tampoc els hem buscat. No crec que aquesta sigui la solució. ☞

“El moviment obrer no és un moviment desocupat”

Com és exactament el moviment on milites?

Vaig començar a interessar-me pel Partit Obrer (PO) a partir de 2002. A conseqüència de la crisi opino que el moviment piquetero es va expandir molt més, el mètode s'ha multiplicat a nivell de protesta. Al PO hi ha una taula nacional on fem les assemblees, on es discuteix i traiem les conclusions. Cada any es fa un congrés i s'elegeixen als delegats i a la nova direcció. El PO intervé políticament a tot el país, des-

prés de l'Argentinazo vam tenir un creixement molt fort. A la ciutat de Salta tenim la nostra quantitat de vots més gran, amb sis regidors, a Tucumán vam arribar a tenir dos constituents durant un parell de mesos, a Jujuy estem creixent i a Santa Cruz som la tercera força política, estem encaminats per fer les coses bé.

Com us plantegeu la participació electoral?

A les eleccions volem ser portaveus de tots els treballadors i denunciar aquest Estat explotador i

sagnant. Som els únics que denunciem el comportament de l'Estat i la burocràcia sindical, que és terrible. Nosaltres presentem una llista i el MTC es veu obligat a presentar una altra llista com per no deixar-nos aquest espai lliure perquè anàvem a ser l'única oposició. Així que es presentaran dues llistes d'oposició però la que és realment d'esquerra és la nostra.

Nosaltres no rebem un peso per tot això, el moviment obrer no és un moviment desocupat.

EQUADOR // PRIMERA VOLTA DE LES ELECCIONS PRESIDENCIALS

Les urnes polaritzen la segona volta

✉ **Dabid Gonzalez Cebrian**
i **Mònica Gil Junquero**
/Quito/

El 15 d'octubre de 2006 ha tingut lloc l'elecció del vuitè president dels últims 10 anys a la República de l'Equador. La inestabilitat política al país queda reflectida en l'elevat nombre de presidents establerts en l'última dècada, els tres últims dels quals (Jamil Mahuad, Abdalá Bucaran i Lucio Gutiérrez) han estat enderrocats per diferents revoltes socials. A aquests, cal afegir efímers governs d'assemblees populars, triumvirats i juntes militars. Tot plegat ha generat un important clima d'apatia front el procés electoral.

A l'Equador, la jornada electoral es caracteritza per l'obligatorietat del vot, sota pena de suspensió de drets civils durant un any en cas de no exercir-lo. L'elecció es fa en dues voltes en cas que a la primera cap candidat o candidata arribi al 45% dels sufragis. També es decreta la Llei Seca durant les jornades de reflexió, electoral i postelectoral.

En aquest cas, els i les ciutadanes havien d'escollir entre les candidatures per a diferents funcions: presidència, representants al Congrés i al Parlament Andí, consellers i conselleres, i càrrecs municipals. Per al cas de la presidència hi ha hagut 13 candidatures, únicament una encapçalada per una dona, la socialcristiana. A

El debat sobre el Tractat del Lliure Comerç ha marcat tota la campanya electoral

CONAIE

més, cal mencionar que un important sector de la societat civil, principalment de sectors urbans, han fet campanya pel vot nul amb el lema "Fora tots: Asamblea Constituent Ja!".

► Campanya bruta

Des de l'inici de la campanya electoral s'han denunciat nombroses irregularitats que van des del finançament il·legal d'algunes llistes fins a la compra de vots. El fet

que els tribunals electorals estiguin controlats per membres de partits polítics (especialment de la dreta), ha contribuït a la impunitat d'aquests actes. Igualment, la presència dels observadors internacionals de l'Organització d'Estatos Americans (OEA), arribats en un nombre molt inferior al necessari, tampoc ha impedit que es produïren aquests fets.

Amb aquests antecedents, els col·legis electorals van obrir les

seves portes de les 7 del matí fins les 5 de la tarda del dia 15 d'octubre. La novetat d'aquest any ha estat que els migrants regularitzats han pogut exercir el seu dret al vot des de l'estranger, i 143.352 persones havien sol·licitat la seva inclusió al padró electoral a Itàlia, EUA o als Països Catalans.

Comptats ja el 70% dels vots emesos, el candidat del Partit Renovador Institucional (PRIAN), Álvaro Noboa, es perfila com el

guanyador de la primera volta amb quasi el 27% de sufragis. El candidat d'Aliança País, Rafael Correa, ha obtingut gairebé el 23%. Aquests dos candidats de perfils tan diferents, disputaran la segona volta el proper 26 de novembre.

El discurs d'Álvaro Noboa, empresari involucrat en l'empresa bananera i que es considera la persona més rica del país, se centra en promeses electorals que inclouen la construcció de centenars de milers d'habitatges, la generació de llocs de treball, la signatura del Tractat de Lliure Comerç (TLC) amb els EUA, etc. D'altra banda, anuncia el trencament de relacions internacionals amb Veneçuela i Cuba.

Mentre Noboa es presentava per tercer cop a les eleccions presidencials (en les tres oportunitats ha passat a la segona volta), Rafael Correa s'iniciava en aquesta empresa després d'haver ocupat el càrrec de ministre d'Economia i Finances per un període de tres mesos amb l'actual govern. Per la seva part, mantenia un discurs nacionalista i d'esquerres que proposava no signar el TLC i l'alineament amb els presidents Chávez i Morales.

És important remarcar que enquestes realitzades per organitzacions de control ciutadà, reflecteixen que el 52% de les persones que han exercit el seu dret a vot afirmen haver-ho fet en tant aquest és una obligació legal. ■

CUBA // LES RELACIONS ENTRE ELS EUA I EL TERRORISME CUBÀ D'EXTREMA DRETA

Un document secret assegura que la CIA sabia de l'atemptat contra un avió civil el 1976

✉ **Aporrea.org**
/Caracas/

Un text secret de la Central d'Intel·ligència Americana (CIA), desclassificat recentment, confirma que l'activista contrarevolucionari cubà Luis Posada Carriles informava, secretament, l'agència d'espionatge d'atacs planejats per exiliats cubans. Veneçuela va ratificar, recentment, la seva petició d'extradició pel terrorista anticastrista.

Luis Posada Carriles havia avisat un funcionari de la CIA que estava planejant l'atemptat de l'avió de Cubana d'Aviació succeït el 1976, segons aquest document oficial nord-americà conegut recentment. El document —col·locat a Internet per un institut independent d'estudis adjunt a la Universi-

tat George Washington, juntament amb altres textos sobre el cas— mostra que Posada Carriles estava informant secretament a l'agència d'atacs planejats per exiliats cubans d'extrema dreta.

El text podria complicar encara més el cas de Posada Carriles, exagent de la CIA i exiliat cubà a qui les autoritats veneçolanes i cubanes desitgen empresonar per l'atemptat de Cubana d'Aviació ocorregut el 1976, que va matar 73 persones.

► El document no diu si la CIA va fer alguna cosa per evitar l'atac

Un portaveu de l'agència va dir ahir que no faria comentaris sobre l'assumpte de moment. La CIA tenia contactes amb extremistes anticastristes i havia entrenat alguns d'ells.

*El vol de
Cubana
d'Aviació va
esclatar el 6
d'octubre de
1976 matant
tots els seus
ocupants*

L'Arxiu de Seguretat Nacional, que busca la publicació de documents secrets governamentals mitjançant la Llei de llibertat d'informació, va col·locar els documents a la seva pàgina web. El seu

portaveu, Peter Kornbluh, va fer una crida al Govern estatunidenc a revelar tot el que sabia sobre el cas. "És hora que el Govern reveli el passat de Posada com a agent encobert i la seva participació en el terrorisme internacional", va dir Kornbluh. "Les seves víctimes, el públic i els tribunals té dret a saber la veritat", va admetre.

► El cas

El vol de Cubana d'Aviació, en viatge de Veneçuela a l'Havana, va esclatar poc després d'una breu escala a les Barbados el 6 d'octubre de 1976, matant tots els seus ocupants, entre ells l'equip cubà d'esgrima.

Familiars de les víctimes es van concentrar el 6 d'octubre a un cementiri a l'Havana, en ocasió del trentè aniversari de l'atac, i van

demandar que Posada Carriles —detingut a Texas, els Estats Units, per les autoritats d'immigració, a l'haver entrat clandestinament al país— sigui jutjat.

El president de Veneçuela, Hugo Chávez, ha sol·licitat l'extradició de Posada Carriles, que posseeix la ciutadania veneçolana, i acusa el Govern estatunidenc de protegir un terrorista.

Entre els documents, hi ha un escrit del 5 de novembre de 1976 del director del FBI, Clarence Kelly, al secretari d'Estat Henry Kissinger.

Kelly va dir a Kissinger que una font confidencial del FBI li va assegurar 18 dies després de l'atac que aquest havia estat planejat a Caracas en reunions amb Posada Carriles, que havia estat cap de la contraintel·ligència veneçolana. ■

dimarts 31/10/06
Piera (Aneia) Països Catalans
Pavelló Municipal "El Prat" 22.30h

CASTANYADA 06
ROCK PIERA

LA CASA SARRA
SATIRIA
HABEAS CORPUS
revolta
DIABLOS DE PIERA (TRÍBUNA)

ZONA EXTERIOR:
Pantalla gegant
Parades del rolin

ACR
distribuïdora

Roba, pedaços, pins,
xapes, clauers...

distriacr@mixmail.com

C.C.LA FÀBRICA
oberta tots els dies

menges
concerts
exposicions...

Carretera de Juià nº 46
CELRA (Gironés)
lafabrica@girona.com
972 493 060

A FURULAR

Contractació oberta 2006

EL KAPEL (color humano)
Los Guachis
Juanón el Equilibrista
El Pollito de California
Batumbatá
BarXino
Maguilaz

afurular@autonomiadespectacle.com
Tel: 93.443.01.90 Fax: 93.329.71.52

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Periodista enxampat

Els periodistes, "corretja de transmissió" del poder empresarial

No ho diem nosaltres: ho diu la mateixa professió. El Col·legi de Periodistes de Catalunya va presentar la setmana passada un informe sobre l'estat de la qüestió de l'ofici periodístic. El llibre blanc de la professió periodística a Catalunya ha passat prou desapercbut però mostra unes quantes dades reveladores. Entre elles, que la majoria dels periodistes creuen que la seva llibertat d'acció s'ha reduït en els últims deu anys, i se senten cada cop més una "corretja de transmissió" de la informació controlada pel poder empresarial. Segons l'estudi, les principals pressions que la limiten són el poder públic (29%), els grups polítics (24%), els gabinets de comunicació (21%), els grups econòmics (20,9%), els lobbies (18%) i els companys i companyes de feina (11,6%).

El document ha estat elaborat a partir de dos estudis, un quantitatiu amb una mostra de 420 entrevistes, i un altre de qualitatiu amb 30 entrevistes en profunditat.

L'informe també determina que tot i que les dones són majoria a les facultats, els homes dominen el sector. Tot i la diversitat d'opinions de l'estudi, es conclou una discriminació de la dona en tendir a assignar-li determinades seccions considerades més femenines, com ara la d'ensenyament, i en ser minoria en els càrrecs directius.

Tot i això, el perfil dels enquestats és majoritàriament masculí (63%) i es considera de centreesquerra (52,3%) o d'esquerra (19%). L'informe no fa cap referència a la qüestió nacional.

'La Razón' navega –i naufraga– per la xarxa

La Razón va aprofitar els incidents de la darrera setmana davant del Macba, després de la manifestació pel Forat de la Vergonya, per criminalitzar i generar la crítica un cop més sobre el moviment okupa. A l'article "Okupes i antisistema, més organitzats que mai, s'apoderen de la ciutat comtal", destaquen la funció cohesionadora d'Internet i els beneficis que aporta a aquest col·lectiu perquè permet els seus integrants estar més connectats que mai. El periodista aporta com a prova una conversa interceptada en algun fòrum de la xarxa, entre individus que parlen de mobilitzacions pel dia de la Hispanitat. "És aquí on es cou el moviment que tants mals de caps està donant a veïns, polítics i al mobiliari urbà de la capital catalana", sentència l'article. I, a continuació, s'enumera la llista d'incidentes de cap-

çalera d'aquest any a Barcelona (vegi's *macrobotellón*, Sant Pere més Baix...). En cap moment s'explica quin va ser l'origen dels disturbis al Macba, ni s'apunten les incògnites sobre l'autoria de l'agressió a l'agent municipal i evidentment tampoc es diu res del caràcter heterogeni i espontani del grup de persones que van "destrossar" el Raval, i que poc tenien a veure amb gent del moviment okupa. Quan s'informa des d'una distància física i ideològica tan gran, es corre el risc de fer anàlisis simplistes de realitats complexes. Per compensar-ho, des de *La Razón* van intentar pal·liar el profund desconeixement del tema que abordaven amb la "investigació" a través d'Internet, i tot el que en van treure va ser una conversa informal en un xat; el que sorprèn és que l'han utilitzada com a element vertebrador del discurs de l'article.

Chomsky i Chávez per Pascual Serrano*

Són freqüents les crítiques i burles al president veneçolà als mitjans espanyols i, encara més, als opositors veneçolans. Mentre es diu, sense cap fonament, que el govern d'Hugo Chávez persegueix la premsa "independent" al seu país, aquesta no para de mentir i enganyar els ciutadans. L'últim exemple és molt eloqüent sobre la misèria humana i professional d'aquesta premsa.

El passat 20 de setembre, durant el seu discurs a l'Assemblea de la ONU, el president veneçolà va citar el lingüista nord-americà Noam Chomsky. Es va referir concretament al seu llibre *Hegemonia i supervivència. El domini mundial dels Estats Units. A posteriori*, a *The New York Times*, el periodista Marc Santor publicava dos dies després: "Hugo Chávez va expressar la seva tristesa per no haver conegut a aquesta icona de l'esquerra americana, el lingüista Noam Chomsky".

Com és sabut, Chomsky és viu, per la qual cosa els mitjans opositors *antichavistes* es van esplaïar sobre la suposada ignorància del seu president. El diari *El Nacional*, el 25 de setembre, publicava un article titulat "La mort de Chomsky", en el qual es referia al text de *The New York Times* com una "crònica deliciosa" que "posava en evidència algunes llacunes culturals" del president Chávez. Amb un to similar es van expressar *Unión Radio* i *El Universal*, aquest últim el 27 del mateix mes.

Afortunadament, la cadena pública veneçolana va reproduir les imatges de la compareixença de Chávez a la roda de premsa de Nova York on va fer els comentaris sobre Noam Chomsky. Allà deia textualment: "He estat lector de Chomsky, com ho he estat d'un professor nord-americà que va morir fa poc i no vaig poder conèixer. John Kenneth Galbraith estava molt deteriorat, tenia 90 anys". És a dir, el mort al qual feia referència Chávez no era Chomsky, era l'economista Galbraith, efectivament mort el passat mes d'abril a l'edat de 98 anys. Així és com es menteix als Estats Units i a Veneçuela.

Lògicament, aquests mitjans *antichavistes* "perseguits", a diferència dels nord-americans i altres mitjans com la BBC, no han rectificat res, ni han hagut de patir una iniciativa legal tot i haver mentit i atemptat contra l'honorabilitat del president del país, intentant presentar-lo

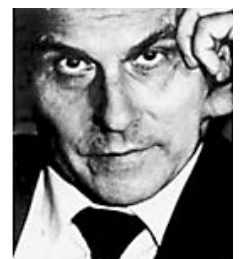
com un ignorant. A més, a Veneçuela la capacitat de difusió de les televisions privades, amb més recursos econòmics, és més gran que la de la televisió pública; quant a mitjans escrits, no n'hi ha de públics. És a dir, l'Estat veneçolà té menys potencial informatiu per a difondre la veritat que les empreses de l'oposició per mentir amb impunitat.

*Pascual Serrano és periodista, col·laborador habitual del digital *Rebelión.org* i de publicacions periòdiques com *Diagonal*.

L'altra informació

'Viajes con Heródoto', Ryszard Kapuscinski

Un reportatge, un estudi etnogràfic-antropològic, un llibre de viatges, un volum d'història clàssica... Tot això i més és el que recull el darrer llibre del veterà periodista polonès Ryszard Kapuscinski. L'home que ha recorregut l'Àfrica colonial més desconeguda, que va entrar a la Índia quan a Occident a penes se'n sabia res i que va narrar en primera persona la Xina de Mao, entre d'altres molts projectes professionals, repassa en aquest llibre algunes de les seves experiències més significatives (ja narrades en llibres monogràfics anteriorment). Però ho fa amb l'fil conductor de la història d'Heròdot, al que Kapuscinski considera el primer "reporter" de la història. El llibre va retrocedint en el temps per reflexionar al costat d'aquest filòsof sobre el valor del reportatge, sobretot en una època en que aquesta professió –inèdita– s'ha d'assimilar per força a la d'historiador.

Ryszard Kapuscinski

Freqüències de mitjans lliures o populars de Catalunya

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Radioactiva 100.3FM (Baix Llobregat), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

anticapitalisme
alternatives
contrainformació
solidaritat

illacrua

la revista alternativa
dels Països Catalans

www.illacrua.net

c/Escolial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

ROM MOJITO CACHAÇA
PINYA COLADA CERVESSES
SUCS REFRESCOS VARIS

A LES FESTES, TAMBÉ CONSUMEIX
PRODUCTES SOLIDARIS

TRÉVOL
SERVEIS MÉRCADES SOCIALS

tel: 93.498.80.70
www.mercasol.net

solucionsgràfiques

[disseny gràfic]

[disseny web]

[www.krdisseny.com]

Degut al retard del lliurament de les subscripcions, que depén de Correus, també podeu passar a buscar el setmanari per qualsevol dels punts de venda, sense cap mena de recàrrec. Només ens heu de trucar o enviar un correu a subscripcio@setmanaridirecta.info. Per a proposar-nos un nou punt de venda us podeu adreçar a distribucio@setmanaridirecta.info o per telèfon i mirarem de fer-ho possible.

Què es cou

'La Burxa': cent números valen més que mil paraules

Helena Olcina i Amigo
/campanyes@setmanaridirecta.info/

“Cent números” es pot dir en un sospir, quasi sense agafar aire, però contextualitzem aquestes dues paraules i ens trobarem que amaguen un camí que difícilment podríem encabir en un article de menys de mil.

Cent números, com bé diu el lema, impliquen “100 mesos burxant”, i si es col·loquen aquestos mesos un darrere l'altre fan (sense comptar el mes de merescudes vacances) l'increïble xifra de més de 8 anys, que ja costa més de dir. I costa més perquè es tracta d'una publicació a Barcelona, basada íntegrament en el treball voluntari. Qualsevol que conegui l'esforç que implica una publicació periòdica sap del que s'està parlant però, per a totes aquelles que no ho coneixen, un resum ràpid amb el que poder fer-se una idea: preveure notícies, ressenyes, entrevistes i articles d'opinió, demanar-los o escriure'ls, fotografiar i tractar després les imatges, maquetar, corregir, enviar a impremta, distribuir 5.000 exemplars, buscar anunciants i altres mètodes de finançament, donar a conèixer la publicació, a més dels mil problemes d'última hora. Tot açò tampoc no es pot dir tan ràpid.

Estar als carrers al llarg de 8 anys és una quimera de la que La Burxa pot estar ben orgullosa

Per no parlar de la continuïtat: pot semblar que fer una publicació de 12 planes una vegada al mes no és tan complicat. Imaginar el que suposa realitzar tot aquest seguit de feines quan, com a tots els col·lectius, s'ha d'afrontar els reptes derivats del voluntarisme polític: la reiteració de les tasques, la multimilitància, la simultaneïtat de la feina política amb el treball o estudis, etc. Aconseguir eixir als carrers de Sants sense pausa al llarg de 8 anys és una quimera de la que La Burxa pot estar ben orgullosa.

Però aquesta no és la millor virtut d'aquest mitjà que ara està d'aniversari, doncs el secret de l'èxit burxaire radica en la seua capacitat d'evolució. Poc a poc, però

La seu de La Burxa es troba al Centre Social Can Vies, actualment en perill de desallotjament

amb bona lletra, La Burxa ha anat establint-se fites, i poc a poc s'ha anat autosuperant. De la fotocopia DIN-A3 plegada amb continguts endogàmics al format periòdic de disseny obert i continguts molt més amplis, arribant a convertir-se en l'únic mitjà de Sants lligat al moviment associatiu.

Les claus de l'èxit

Establir amb exactitud quines són les claus de l'èxit és un exercici massa agosarat, tanmateix es poden perfilar dos fronts rellevants en l'impuls d'aquest mensual.

Un és mantenir-se arrelada als moviments socials més combatius alhora que ha ampliat la base social. Això ha permès la renovació constant del projecte, i l'entrada d'idees i ganes que comporta, evitant caure en l'atròfia que sovint afecta els col·lectius de base.

L'existència a Sants d'una Assemblea de Barri, aglutinadora de tot l'àmbit anticapitalista, ha permès La Burxa gaudir d'un suport econòmic, polític i humà sense obligar-se a quedar reduïda a un butlletí oficial o a ser la veu d'un únic col·lectiu.

La segona clau s'amaga entre les seues planes, i no es fa evident més que per a les persones que integren el col·lectiu redactor. I és que La Burxa ha aconseguit dotar el projecte d'un ideal de solidesa: cap persona és imprescindible. Totes elles (perquè

actualment quasi totes són dones) saben escriure, maquetar, retocar imatges, etc. S'ha abolit l'especialització, i amb ella el perill de que el projecte trontolle si falla una persona.

Noves fites

Queda palès que tenen molt a celebrar, i així ho faran amb un gran acte el proper dia 20 d'octubre a Cotxeres de Sants i a Can Vies, centre social on tenen la seu. Però també són conscients que encara queda molt per fer. No s'han posat d'acord en quin

L'existència a Sants d'una Assemblea de Barri li ha permès gaudir d'un suport econòmic, polític i humà

és el següent pas. Unes apunten cap a l'augment de planes, “ens falta espai per cobrir totes les notícies de Sants”. Altres creuen que cal reforçar la distribució i augmentar la tirada, “hem d'arribar a tots els carrers del barri”.

Algunes pensen que s'han de millorar aspectes de redacció i correcció política, com ara l'ús d'un llenguatge no sexista, i fins i tot hi ha qui parla de polir l'estètica. Per a gustos, colors, i de colors es poden trobar uns quants a La Burxa, doncs tot i estar unides per un projecte comú, les persones que integren el col·lectiu redactor són variades tant en edat com en motivacions polítiques.

De la diversitat burxaire, en concret del sector més jove, va nàixer fa poc més d'un any la cara telemàtica del periòdic escrit: barrisants.org. Aquesta iniciativa que reflecteix quasi instantàniament les últimes notícies dels moviments socials del barri de Sants, és un clar exemple de l'esperit evolutiu del periòdic.

Enmig de la crisi de la premsa escrita i en un món que no admet altra visió que l'oficial, La Burxa avança. I és que, si resistir és vèncer, La Burxa ha vençut, però de llarg. ☺

Història d'una resposta

El conegut lema “cap agressió sense resposta” descriu a la perfecció els orígens de La Burxa. Fou aquesta i no altra la raó de la seua existència, La Burxa era una resposta. Entre gener i febrer de 1998, dins d'una campanya per destruir l'ocupació, les institucions establiren un setge policial al barri de Sants. Totes les cases ocupades van ser desallotjades o amenaçades de ser-ho i desenes de persones van ser identificades, colpejades o detingudes. Davant les agressions, el moviment d'ocupació s'autoorganitzà per buscar respostes. Una d'elles fou La Burxa. Aquesta naixia amb l'objectiu de ser el pont entre els moviments socials i la resta del veïnat, trencant així el segon setge que establia el poder: el mediàtic. L'objectiu originari no s'ha desdibuixat en el temps, està present a cada número. Ja són 100 números més a prop.

Més informació:

LA BURXA
PERIÒDIC DE COMUNICACIÓ POPULAR
laburxa@laburxa.org
www.barrisants.org

15 anys de l'Agenda Llatinoamericana

✉ Núria Pascual

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Una tardor més, la Comissió de l'Agenda, la Coordinadora d'ONG Solidàries de les comarques gironines, inicia la campanya per presentar l'Agenda Llatinoamericana 2007. El proper dijous 26 d'octubre, a l'Auditori de la Mercè de Girona, amb la projecció del documental sobre l'agenda 15 anys de revolució i una taula rodona a càrrec de Fatou Seka, mediatra intercultural, Lafken Painemilla, indígena maputxe i Joan Surroca, educador i musicòleg, es donarà el tret de sortida a aquesta campanya.

El 26 d'octubre a 2/4 de 8 es farà l'acte de presentació, a l'auditori de la Mercè de Girona

L'Agenda Llatinoamericana va néixer a Nicaragua el 1992, a iniciativa dels seguidors de la teologia de l'alliberament José María Vigil i Pere Casaldàliga, que des de Panamà i São Félix do Araguaia, al Brasil, respectivament, la van fundar per donar una resposta a les celebracions oficials del Vè Centenari. La intenció era fer una publicació anual que donés veu als pobles d'Amèrica Llatina, a "la causa de la llatinoamericanitat".

Acte de presentació de l'Agenda Llatinoamericana 2006 a Estelí, Nicaragua

Directa Girona

Des d'aleshores i durant 15 anys, Vigil i Casaldàliga han coordinat el recull d'articles que formen els continguts de l'agenda, que després editen i distribueixen entitats populars de 20 països i en 9 llengües. Cada any l'agenda es fa amb un lema diferent; fins ara s'han tractat monogràficament temes com l'ecologia, la justícia social, la igualtat de gènere o la pau entre pobles. Els coordinadors compten amb un extens grup de col·laboradors entre els quals s'hi troben filòsofs, lingüistes, escriptors, periodistes, científics, teòlegs... i noms propis com Noam Chomsky, Eduardo Galeano, José Saramago, Nawal el Sadaui, o el Subcomandante Marcos, per citar-ne només uns quants. I

alguns escrits també es fan ressò d'experiències reals. Tots els textos de l'Agenda des del 2001 es troben disponibles en un arxiu telemàtic al que es pot accedir a través del web de l'agenda.

enguany, l'agenda té el lema "Exigim i fem una altra democràcia", donant per suposat que una altra democràcia és possible, qüestiona el concepte de democràcia occidental de "votar, callar i veure la televisió", i fa èmfasi en la necessitat d'exigir la democràcia com un dret bàsic que "no ens serà pas donat com un favor" sinó que l'hauré de conquerir. Seguint la tradició de la "metodologia llatinoamericana", els escrits que formen l'agenda s'agrupen en tres eixos: veure, jutjar i actuar. En un apartat

final s'hi pot trobar un recull de recursos pedagògics, enllaços i bibliografia sobre democràcia.

La Comissió de l'Agenda s'encarrega, juntament amb el Comitè Oscar Romero de Barcelona, de la traducció al català de l'agenda i la seva difusió a Catalunya. Per ells, l'agenda és en realitat un mitjà i una excusa per fer campanyes de sensibilització i de solidaritat. Cada tardor realitzen nombroses presentacions i xerrades als

pobles de tot Catalunya. Juntament amb l'agenda editen també un Calendari de la Solidaritat i el mapa de Peters, un mapamundi on els països es representen en la proporció de la seva superfície real, i on s'afegeixen dades sobre la desigualtat mundial, així com diferent material educatiu.

► Campanya d'Anada i Tornada

Fa uns quants anys, una nicaragüenca del col·lectiu Cadaqués Solidari va tenir la idea de fer arribar l'agenda a les classes populars del seu país. Aprofitant els diversos projectes d'agermanament de ciutats catalanes i nicaragüenques, la Comissió de l'Agenda, a través de la Campanya d'Anada i Tornada, col·labora en l'edició d'exemplars de l'agenda, del calendari i del mapa en castellà i en llengua miskito, que es parla al Carib nicaragüenc, per a distribuir-los a Nicaragua. Fan arribar així aquests materials a ciutats i col·lectius on abans l'agenda no podia arribar. Cada any realitzen un viatge a Nicaragua organitzant nombrosos actes de presentació i debats, entorn de l'agenda. Posen especial èmfasi a fer arribar l'agenda a col·lectius d'educadors que la poden utilitzar com una eina al llarg de tot l'any. El passat 2006 van filmar el documental 15 anys de revolució que presenta l'Agenda Llatinoamericana i la campanya d'Anada i Tornada. ☺

Més informació:

www.latinamericana.org

www.agenda.latinamericana.org

COMISSIÓ DE L'AGENDA:

www.solidaries.org/llatinoamericana/intro.php

La Txirivita, cuina 'basurilla', ecològica i popular

✉ Jordi Panyella

/campanyes@setmanaridirecta.info/

És divendres a la tarda, i al CSO La Fibrà de Mataró està a punt de començar el Hackmeeting 2006. Durant tot el cap de setmana, els 250 hackers de tot el món que s'hi trobaran hauran de menjar alguna cosa, per això els organitzadors van contactar amb La Txirivita.

La Txirivita és un col·lectiu de cuina que s'ofereix per donar suport a moviments socials que organitzen esdeveniments en els que hi hagi àpats. "No som un càtering", diu el Kike, "quan anem a cuinar a algun lloc ha d'haver-hi un grup de gent que ens ajudi, això és una història que ha de sortir entre tots".

La Txirivita ha organitzat la cuina del Hackmeeting 2006

Els del Hackmeeting 2006 els van contactar abans de l'estiu. Per aquest esdeveniment en concret, La Txirivita va dir que sí, però sense assumir-ho tot, ja que "són molta gent", diu la Laia. "Van quedar que ells anaven a reciclar verdura, i a comprar el menjar (cigròns, cuscús, cafè i oli). Van fer una proposta de menú, i nosaltres

en vam proposar les quantitats". A partir d'aquí, "vam venir a una assemblea de la trobada per explicar que veníem a ajudar a cuinar, portàvem la gestió de la cuina, però la gent s'havia d'involucrar a cuinar, tallar, i muntar una mica tot el tema". I així, avui a la tarda, "hem carregat la furgó i hem vingut cap aquí, portem els trastos, ajudem a organitzar la cuina, i tornarem diumenge per ajudar al dinar".

► Menjar reciclat, ecològic i popular

Analitzant la cua del nom amb el Kike, destriem les virtuts de La Txirivita. "Basurilla, perquè anem a reciclar", explica el Kike, que afegeix que "és un menjar que podríem trobar a qualsevol mercat de Barcelona, però l'hem d'anar a

buscar als contenidors, o que ens el donin els comerciants de Mercabarna". "Ecològica, perquè la nostra idea seria cuinar ecològic", tot i que no sempre és possible. I "popular, perquè funcionem sempre a través d'un pot". Amb el pot, intenten que "surti econòmic, que tothom pugui menjar", explica el Kike, però també "que la gent faci l'esforç de pensar què val allò. I que la majoria de vegades està col·laborant amb una història,

com ara pot ser el Hackmeeting... no només en la cuina".

I el menú, sempre vegetarià, i amb opció vegana. "No cuinem carn, perquè no se'n recicla, i perquè volem oferir un menjar diferent", continua el Kike.

La Txirivita ofereix la seva infraestructura si el grup que organitza prefereix cuinar, o s'ofereix per cuinar, sempre amb la col·laboració de les persones que participin a l'esdeveniment. ☺

Per contactar:

LA TXIRIVITA

txirivita@moviments.net

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

Diagonal

PERIÓDICO QUINCENAL DE ACTUALIDAD CRÍTICA

Associació Cultural El Raval

El Lokal

llibres, contrainformació
revistes, música,
samarretes, pedaços...

horari
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h

c/de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
ellokal@pangea.org

ecologistes.net

portal dels moviments
ecologistes

KAMILOSETAS MUSKARIA

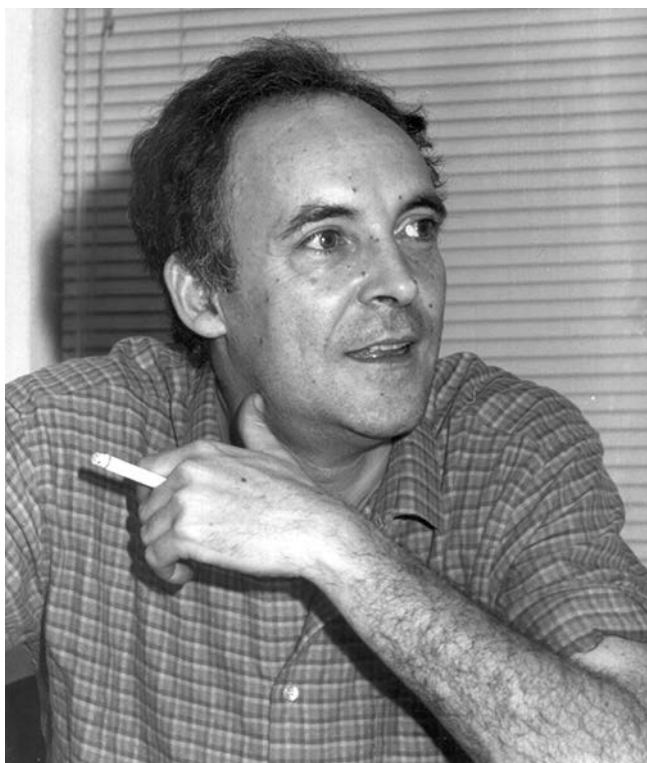
distribuidora llibertària

www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

Dir coses, i dir-les ben dites

UNA EXPOSICIÓ RECUPERA LA FIGURA I L'OBRA DEL PERIODISTA RAMON BARNILS

Ramon Barnils amb els seus companys Quim Monzó i Jordi Vendrell

Arxiu família Barnils

Molt crític amb la professió periodística, Barnils s'expressava així el desembre de 1999 en una entrevista al *Diario de Mallorca*: "l'actual concentració de mitjans de comunicació ha generat que molts periodistes s'hagin convertit en servidors del poder, i estic convençut que els mitjans han substituït l'exèrcit i la policia".

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info/

“**A**l lector li podria despertar una emoció especial de veure, com m'ha semblat veure-ho a mi, que hi torna a haver periodistes que a l'hora d'escriure es preocupen tant de dir coses com de dir-les ben dites —si és que és decent de separar una cosa de l'altra—. Aquest extracte del pròleg de *La torna de la torna*, el llibre del col·lectiu Carlota Tolosa sobre l'assassinat de Salvador Puig Antich, resumeix la filosofia de Ramon Barnils, i dona dues claus per entendre un ofici que, avui en dia, ha arribat a unes quotes de desprestigi insòlites que semblen no tenir aturador. I amb raó: no podem dir que cada cop hi ha menys Ramons Barnils —perquè de Barnils només n'hi va haver un, i de periodistes que fessin com ell mai n'hi ha hagut gaires— però sí que l'exercici crític del periodisme és avui gairebé una quimera, i l'anàlisi, la documentació i la contrastació han deixat de ser les eines indispensables dels periodistes a l'hora de fer la seva feina.

Per això resulta transcendent la recuperació de la figura de Barnils de la forma que ho farà el grup de periodistes que porta el seu nom, amb l'exposició *Ramon Barnils (1940-2001)*. Un periodista de referència. Una mostra que, coincidint amb el cinquè aniversari de la seva mort, vol donar a conèixer les diferents facetes periodístiques del personatge: articulista,

entrevistador radiofònic, periodista d'agència, reporter, professor de periodisme i periodista d'investigació.

L'exposició, coordinada per la periodista Laia Altarriba, s'inaugura a València coincidint amb els premis Octubre i després visitarà les principals facultats de ciències de la comunicació dels Països Catalans, per apropar es noves generacions de periodistes a una manera d'entendre l'ofici que és difícil de trobar en el panorama comunicatiu actual.

No és l'única recuperació pública de la figura de Barnils que veurem aquest 2006: el director Marc Recha ha basat la seva nova pel·lícula, *Dies d'agost*, en la figura del periodista sabadellenc. Un film que ja ha visitat els festivals de cinema de Locarno, Toronto i Nova York, i que s'estrenarà en breu a Catalunya. *Dies d'agost* tracta la història de dos germans, però s'inspira en Barnils sense fer-ho explícit, partint de la base de més de quaranta entrevistes a personatges públics i anònims que van mantenir contacte amb ell.

Director de la 'Soli'
Barnils, nascut a Sabadell el 1940, va col·laborar en nombrosos mitjans de comunicació en llengua catalana, entre els quals hi ha la revista *El Temps* i Catalunya Ràdio, i va impulsar, a començaments dels anys 80, el primer servei de notícies en català a l'agència Efe. El seu estil crític amb la societat dominant es va

plasmear en escrits als diaris *Tele/Exprés*, *El Correo Catalán*, *El Món*, *El Bé Negre*, *l'Avui*, el setmanari *Presència* i, en els darrers temps de la seva vida, a *La Vanguardia* i *El Mundo*. També va dirigir la revista de la CNT, *Solidaridad Obrera*. A la ràdio, són recordades les seves col·laboracions en programes com "El lloro, el moro, el mico i un senyor de Puerto Rico". Molts dels seus articles poden ser consultats avui a Internet gràcies a la tasca del col·lectiu Contrastant (www.contrastant.net) que, de manera periòdica, actualitza una biblioteca virtual amb els bitllets que Barnils va publicar al setmanari *El Temps*.

Crític amb la professió
Molt crític amb la professió periodística, Barnils s'expressava així el desembre de 1999 en una entrevista al *Diario de Mallorca*: "l'actual concentració de mitjans de comunicació ha generat que molts periodistes s'hagin convertit en servidors del poder, i estic convençut que els mitjans han substituït l'exèrcit i la policia". I afegeix: "ara no es fa periodisme, es prefereix pagar uns articulistes de firma que un professional per que investigui amb prou temps temes d'interès social".

Cinc anys després de la seva mort, el periodisme de Ramon Barnils continua sent un referent per als que van compartir amb ell les redaccions o els que el llegien i l'escoltaven.

La torna de la torna

La pel·lícula *Salvador*, de Manuel Huerfano, està basada en el llibre *Compte enrere* de Francesc Escrivano, l'avui director de TV3. Ara bé, el millor llibre, i sens dubte el més documentat, sobre la figura de Puig Antich, és el que en el seu dia va escriure el col·lectiu Carlota Tolosa: *La torna de la torna. Salvador Puig Antich i el MIL* (Empúries, 1985). Sota aquest pseudònim s'agrupaven el mateix Barnils, que en va coordinar la redacció, i els periodistes Elisabet Bonshoms, Montse Majench, Xavier Montanyà, Margarida Palomar, Carles Ruiz, Elisabet Sabartés, Rosa Serra, Carles Serrat i Dolors Tubau. Tots ells alumnes de Barnils a cinquè curs de periodisme de la UAB. Paradoxes del sistema universitari, molts d'aquells alumnes era el cinquè cop que tenien Barnils de professor. El pacte entre docent i alumnes va ser el següent: quedaven tots aprovats d'entrada. A partir d'aquí, els qui volguessin dedicar temps i ganes, investigarien la història d'un dels assassinats legals més sinistres del franquisme. Avui en dia, el llibre és molt difícil de trobar (va ser reeditat per darrer cop el 1999), i val a dir que demana a crits una nova edició.

Pim-Pam-Pum**Poesia contra la llibertat d'expressió**

ORLANDO GUILLÉN

DIVENDRES 20 DE OCTUBRE

REUNIÓ AL C/ VILA I VILÀ NÚM. 76 PER A LA PREPARACIÓ DE LA LECTURA PÚBLICA MARATONICA DE DOCE POETAS CATALANES DEL SIGLO XX

✉ Enric Casasses
/cultura@setmanaridirecta.info/

En el passat número 20 del setmanari DIRECTA, ja va aparèixer Orlando Guillén com a figura protagonista de la primera nit de poesia del Cafè Horiginal de Barcelona, on va presentar *La estampida de los hipócritas*. Aquesta

setmana presentem fragments d'una entrevista feta a l'autor de la mà d'Enric Casasses sobre *Doce poetes catalanes del siglo XX*, la traducció al castellà que Guillén ha realitzat de diversos poetes catalans del segle passat.

La estampida... té un significat poètic i polític molt ampli... Quins són els aspectes que consideres més destacables?

Cal remarcar que la informació d'aquest llibre s'ha presentat en format jurídic a la Comissió Interamericana dels Drets Humans contra l'Estat mexicà per violació sistemàtica i continuada dels meus drets fonamentals de persona, d'escriptor i de ciutadà; és la documentació d'un crim d'Estat i de particulars amb instruments de l'Estat; és un llibre en defensa de la poesia catalana del segle XX i per a la publicació immediata de *Doce poetes catalanes del siglo XX*.

Si a Mèxic t'has defensat fins i tot jugant-hi la vida i has defensat la poesia catalana amb totes les mesures jurídiques nacionals e internacionals, com és que no has fet el mateix a Catalunya?

Perquè no és una qüestió catalana. Aquest crim és un crim mexicà d'origen. Aquells que a Catalunya s'hi han involucrat són persones concretes que no crec que representin la intel·lectualitat catalana i, encara menys, la espiritualitat catalana. Jo crec que és un llibre necessari per a la difusió de la poesia catalana del segle XX i que la seva publicació és qüestió de temps.

Ens pots comentar els teus propòsits immediats?

El primer era publicar i presentar *La estampida...* a Mèxic, per tal de tancar allí la meua llarga defensa de la poesia catalana del segle XX. El llibre ja es pot trobar també a les llibreries catalanes.

Què hi ha a la sopa?

**CICLE DE CINEMA
SOBRE CONSUM CRÍTIC**

**QUÈ HI HA DARRERE
DEL QUE MENGEM?
Fins al 23 de
novembre
Programa complet:
xarxaconsum.org**

✉ Santi Eizaguirre
/cultura@setmanaridirecta.info/

La Xarxa de Consum Solidari proposa un cicle de cinema i debat que es qüestiona el que hi ha darrere del que mengem. Amb la presentació de pel·lícules i documentals que giren al voltant de la qüestió de l'alimentació i les relacions socials que se'n deriven, la Xarxa aprofundirà de manera crítica en problemàtiques geopolítiques d'abast global en favor d'un consum responsable. El cicle està basat en alguns dels eixos dels Objectius del Mil·lenni de Nacions Unides: erradicar la pobresa extrema i la fam, aconseguir l'educació primària universal, promoure la igualtat entre els gèneres i l'autonomia de la dona, reduir la mortalitat infantil, millorar la salut materna, combatre la sida o la

malària, garantir la sostenibilitat del medi ambient o fomentar una associació mundial pel desenvolupament. Tot i així, el compromís entorn aquests propòsits posa de relleu, com molt bé s'assenyala des de la Xarxa de Consum Solidari, l'alarma per l'existència de pràctiques molt poc ètiques que posen en dubte la subsistència de milions de persones. L'explotació de la posició desfavorida en el mercat dels països del Tercer Món s'exemplificarà amb el cas que planteja el documental *El malson de Darwin* en el que s'explica la relació entre la introducció d'espècies no autòctones a l'ecosistema de Tanzània i la utilització d'armament com a moneda de canvi per a l'exportació comercial d'aquestes mateixes espècies agressives. Per altra banda, *Mujeres del sur* oferirà una mirada

sintètica a l'estat de la qüestió de l'eix de desigualtats per raó de gènere al Tercer Món analitzant el poder transformador d'accions associades a la dignificació del paper de la dona com a agent vital en la producció i estabilitat socials. També les garanties de la sostenibilitat s'analitzaran prenent com a punt de partida *El futur de l'alimentació*, en el que s'investiga la realitat que s'amaga darrere les patents alimentàries i la complexa regulació tecnològica i legal que envolta el sistema alimentari. Finalment, *Collites amargues* aprofundirà en la història de les profundes cicatrius creades pel model agroexportador dels cultius de cafè, sucre, cotó i platans a l'Amèrica Llatina; i *L'or verd* ho farà al voltant del cultiu d'un producte de recent popularització com és la soja.

Enganxats a la música en català✉ Directa el Camp
/elcamp@setmanaridirecta.info/

**DESEMBRE GUANYA EL
CONCURS DE MAQUETES
ENGANXA'T A LA MÚSICA**

El grup Desembre d'El Poal (Pla d'Urgell) ha estat el guanyador de la quarta edició del concurs de maquetes dels Països Catalans Enganxa't a la música, organitzat pel programa "Cops i Flames" de Punt 6 Camp, la web <www.rock-català.com>, el Pub Suau de Reus i l'Associació Cultural Espais de Música en Català. El grup vencedor ja havia quedat primer en el tall dels 20 grups seleccionats per a les semifinals, escollits a través de votacions populars per sms i missatges de correu electrònic i els vots del jurat.

Com en altres ocasions, el procés per escollir el guanyador del concurs ha passat per diverses fases. En la primera, els grups van enviar una maqueta que va ser distribuïda a les diverses emissores de ràdio local o comarcal que

formaven part del jurat de preselecció. Aquestes emissores es distribuïen diverses zones geogràfiques: Punt 6 Camp, a les comarques del Camp, la cadena televisiva Info TV al País Valencià o Ràdio Tàrraga pel que fa a les comarques de Ponent i Andorra, entre d'altres. Entre totes havien d'escollir 20 grups que no podien ser de la seva àrea geogràfica.

En la segona fase, el jurat format per dos músics, un membre de la discogràfica Edicions Singulares, un filòleg, dos persones de l'entorn del món musical i un membre del programa "Cops i Flames", conjuntament amb una votació popular a través d'sms i correu electrònic, n'escolliren vuit que passaren a la semifinal.

Final al Suau

En la tercera fase, aquests vuit grups actuaren en dies successius

al Pub Suau de Reus, on el jurat els avaluà i n'escollí tres que participaren en un concurs que es realitzà el passat 6 de setembre. D'aquests tres grups s'escollí Desembre com a grup vencedor, el qual com a tal signarà un contracte amb la discogràfica Edicions Singulares i, a més, actuarà al llarg de 2007 en diversos festivals de música com el Senglar Rock, l'Acústica o el Cultura Viva de Barcelona.

Desembre es va crear a principis de 2005 com a una proposta formada per músics experimentats, amb la voluntat d'intentar mostrar una composició musical arriscada i innovadora dins del panorama actual del pop i el rock independent. Els quatre components de la formació són o han estat membres de bandes reconegudes de les comarques de Ponent com ara Bràulins, N'view, Lowshelf o SDP, entre altres.

Publicitat

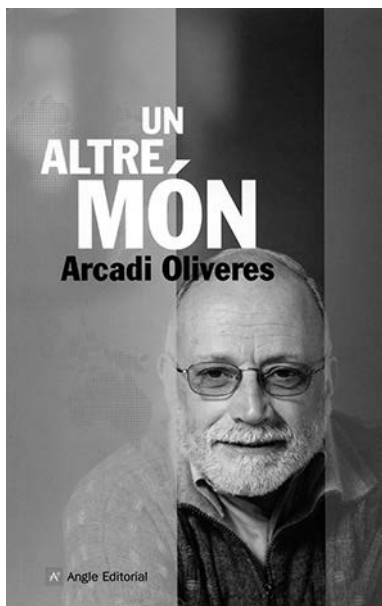
**Nou disc de
Feliu Ventura
'Alfabet de Futur'**

propaganda-pel-fet.cat

Un conjunt d'accions possibles i necessàries

UN ALTRE MÓN
Arcadi Oliveres
ANGLE EDITORIAL, 2006

✉ Santi Eizaguirre
/cultura@setmanaridirecta.info/

Ni tot està perdut, ni tot és impossible. Un altre món és possible i necessari. Això, però, no és el que ens explica Arcadi Oliveres en el seu nou llibre. L'economista va un pas més enllà i ens explica les eines que cal fer servir per a construir-lo, les accions diàries que ens fan confiar en el fet que treballant s'aconsegueixen coses: visualitzar les complicitats.

Haver descobert que si la preocupació és global, la implicació és forta, és prou important com per ser més optimistes i radicals mantenint-nos al marge de la ingenuïtat. Amb la capacitat de fer l'exercici personal de contrastar, conscients que la informació quants menys filtres passi, millor. La denúncia d'injustícies i d'informacions parcials, així com la proposta de noves accions i maneres de funcionar són eines bàsiques per veure que la realitat és manipulable, que no tot és d'un sol color i que podem actuar. En definitiva, invertir la piràmide de les decisions, situant els diners més a prop del ciutadà, significa reconèixer l'àmbit d'actuació local com a efectiu fent baixar la presa de decisions per votar pressupostàriament.

Per això, ressaltar la imprecisió d'institucions anacròniques i discriminatòries com la monarquia, com bé ressalta Oliveres, ens porta també a plantejar la importància del desplegament de noves formes de govern en espais capaços de generar pensament compartit i acció comunitària. El trencament amb els mites de l'economia capitalista, a través de l'observació que el mercat no és

lliure, que la Borsa no és un reflex de res més que ella mateixa, i que l'obsessió pel creixement és malaltissa, ens demostra l'existència de vida en altres formes d'economia. Una economia capaç de creure en el decreixement i fer pressió perquè els països que ja tenen un benestar determinat es continguin implicant també la ruptura amb els desmesurats marges d'intervenció i les comissions que fan perversa la banca i les seves ramificacions empresarials.

Un altre món que es construeix a partir del conjunt d'accions encaïnades a la reivindicació del dret a la vida i la ruptura amb la polarització social. Un altre món que parteix de l'equiparació entre persones per encaixar les petites peces que fan possible aquest necessari canvi revolucionari.

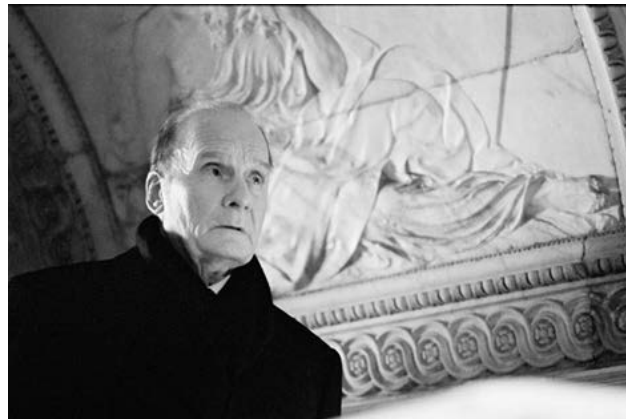

La Familia Torelli

FAMILIA TORELLI
(autoeditat)
SKA-REGGAE

Combo lleidatà de reggae-ska dins d'una pura línia de ska clàssic jamaicà dels anys 60 i 70. La composició del grup –nou persones– és la d'una orquestra amb la secció de vents (saxo, trompeta, trombona), rítmica (bateria i baix), teclat, percussions, cantant i dues guitarres. Tenen un so propi que fusiona la música funk i el boogalo, tot expressat en anglès, i sis anys d'experiència als escenaris. El seu primer disc homònim, completament autoeditat i autodistribuït, el podeu trobar en espais alternatius i a la seva pàgina web, <www.lafamiliatorelli.com>. També han participat en el reco-

pilatori estatal de reggae *Edat daurada* editat per la discogràfica de Castelló Jamaican memories. Han compartit l'escenari amb noms internacionals del reggae, i han actuat tant en festes locals d'arreu dels Països Catalans com en festivals de renom. Aquest estiu passat van ser seleccionats per a l'European Reggae Contest '06 junt amb nou grups més, i van participar així al festival italià Rototom Sunsplash, sent guardonats amb el premi a millor descoberta europea de l'any. El seu nou disc, que estan acabant d'enregistrar, volen editar-lo el mes de gener de 2007. El contagi caribeny no s'atura. D. F.

En la piel de Jacques Chirac

Documental 2005 | Michel Royer i Karl Zero
Repertiment: Jacques Chirac, Dominique De Villepin, Laurent Fabius, Lionel Jospin, François Mitterrand, Nicolas Sarkozy
Estrena: 20 d'octubre

Després de ser presentat en el marc del Segon Festival de Cinema Polític de Barcelona, arriba a les sales aquest documental sobre el president francès Jacques Chirac, mordament perpetrat pels realitzadors Karl Zéro –tot un fenomen mediàtic a l'Estat francès– i Michel Royer. Una mirada sarcàstica entorn de la figura política de Chirac, amb més de 30 anys de carrera, a través d'una sèrie d'imatges que ens mostren la seva vida pública i privada, i amb l'afegit d'una veu en off que imita de manera mordaç la del contro-

vertit líder de la dreta francesa. Així queden ridiculitzades les ànsies de Chirac per semblar atractiu, la seva facilitat per repartir petons –especialment famós el que va plantar a la cantant nord-americana Madonna– o la reiteració de les seves paraules favorites. No hi falten les trobades amb els seus adversaris polítics o l'anàlisi de les relacions amb la seva dona, Bernadette Chodron de Courcel, incloses les suposades infidelitats del president de la república. R.P.

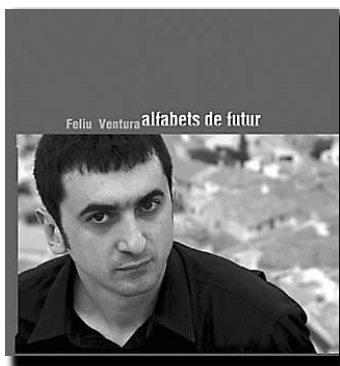

Ciberactivismo

VIRUS EDITORIAL | BARCELONA
2006 | 313 p.
ISBN 84 96044 72 6

L'editorial Virus va editar, durant l'estiu, *Ciberactivismo. Sobre usos políticos y sociales de la red*, una compilació de textos a càrrec de Roe (Reunió d'Ovelles Electròniques). Aquest treball és la continuació del ja mític *Manual de guerrilla de la comunicación* que fa anys fou referent per a milers de ciberguerrillers. En aquest volum participen una dotzena d'activistes amb treballs sobre contrainformació, hacktivisme, programari lliure, xarxes wireless, P2P, activisme víric o desobediència civil electrònica. Més de 300 pàgines amb textos de Stefan Wray, del Critical Art Ensemble, Txipi, Xabier Barandiarán, Manuel Campos, Eric Raymond, Sara López, Gustavo Roig, Mercé Molist (que entrevista a Ricardo Domínguez), Enrique Matías Sánchez, Raquel Mezquita...

"Del tam-tam al doble click" és el primer dels 14 articles que formen el llibre. Publicat sota llicència *copyleft*, té una bona part dels elements que podrien convertir-lo (com ja va passar amb la primera part o amb algun text de Bifo) en el llibre de l'any del mediactivisme.

Feliu Ventura

ALFABETS DE FUTUR
(Propaganda pel Fet!)
CANÇÓ

Hi ha diferents tipus de cançons: algunes les escoltes al fil musical de torn. D'altres te les descarregues d'Internet, te les compres en disc o les balles en un concert. I després hi ha bandes sonores generacionals. Feliu Ventura forma part d'aquest tercer bloc. El seu anterior disc en solitari, *Barricades de paper* (Propaganda pel Fet!, 2003), va marcar un punt d'inflexió en el recorregut de la cançó catalana. I ara, després de l'experiència de

treball conjunt amb Llach, segueix en la línia a *Alfabet de futur*: deu noves cançons que aviat ens cansarem de sentir –perdó: que mai ens cansarem de sentir– en casals, ateneus i trobades/reivindicacions de tota mena. És la seva importància social, que trascendeix la cançó, el que fa gran Feliu Ventura: això, hi ha qui no ho sabrà veure, o qui no li donarà importància. S'equivoca: de fet, és el més rellevant. R. P.

RECOMANEM

DONES, GLOBALITZACIÓ I MÓN RURAL
Entrepobles i Via Campesina organitzen aquestes jornades internacionals sota l'epígraf de "Desigualtats, somnis i rebel·lies. Protagonistes en la lluita per la sobirania alimentària". Serà a Barcelona els propers 3 i 4 de novembre, a la Sala Verdguer de l'Ateneu Barcelonès, c/Canuda, 6. Hi participaran dones i organitzacions d'aquí i de diferents països d'Europa, d'Amèrica Central, d'Amèrica del Sud i d'Àfrica del Nord. El debat anirà centrat en el dret a la sobirania alimentària, i la incorporació de la perspectiva de gènere en aquest dret. Assistir-hi és gratuït, i us podeu inscriure per correu electrònic a: epueblos@pangea.org o bé per telèfon al: 932 683 366.

'LA BURXA' ARRIBA AL SEU NÚMERO 100

El periòdic de comunicació popular del barri de Sants, per celebrar-ho, han organitzat una vetllada temàtica al Palau de Vidre de les Cotxeres de Sants. Les activitats començaran a dos quarts de set, amb exposició dels 100 números, una petita actuació de la Colla Castellera de Sants i una xerrada-debat sobre la comunicació popular, amb ponents com Josep Maria Huertas-Claveria (degà del Col·legi de Periodistes) o el David Bassa (escriptor i periodista de TV3). També s'estrenarà el vídeo *100 mesos Burxant*. Una cercavila amb les actuacions dels Diables, Gegants i la Colla Bastonera de Sants ens durà cap a la Capella de Can Vies on, ja a les onze de la nit, començaran els concerts. Pirat's Sound Sistema, Ràbia Positiva i PD Fumantxú. Les Cotxeres estan al c/ Sants, 79 i el CSO Can Vies a Jocs Florals, 42.

DIVENDRES 20**20 h Ateneu Rosa de Foc
c/ Verntallat, 26 Barcelona**

Comença a l'Ateneu el cicle "Vivències de la Revolució", amb *Vivir la Utopia* i col·loqui amb Abel Paz i Paco Rios, director del film. També hi haurà membres del grup de poesia Leon Felipe. Després hi haurà sopar.

Caricatura d'Abel Paz

**17 h Casa Amèrica
c/ Còrsega, 299 Barcelona**

Projecció del documental *Nunca Más*, dins el cicle "Luces y sombras del conflicto colombiano" per les 3es Jornades de Sensibilització per Colòmbia.

19 h Local de CNT**Rambla Ferran, 30, 4rt 1r Lleida**

Dins les terceres Jornades Llibertàries CNT-AIT Ponent, xerrada sobre el cas Mercadona, la lluita dels i les treballadors d'una de les més grans empreses de l'Estat i la pràctica de l'acció directa.

20 h Distri-Vinyes**c/ Or, 8, baixos Barcelona**

Inauguració de la llibreria Distri-Vinyes, amb una exposició del Col·lectiu d'Artistes d'Horta i Gràcia.

21 h Xarxa de Consum Solidari**Plaça Sant Agustí Vell, 15 Barcelona**

Projecció de *Mujeres del Sur*. Inclòs en el cicle de cinema i debat: "Què és el què mengem?", organitzat per la Xarxa de Consum Solidari. Debat a càrrec de Gabriela Serra, membre d'Entrepobles, i de membres de Plataforma Rural i de la Plataforma Prou OMC.

**21 h Casal Popular La Turba
c/ Nou, 12 Valls**

Exposició de fotografies del concurs sobre el patrimoni vallenc. Aquests actes s'inclouen en el programa de l'aniversari del Casal Popular La Turba.

19-20 h Ateneu Popular de l'Eixample
Passatge Conradi, 3 Barcelona
 Cafeta pro Impremta Chilavert de Buenos Aires, recuperada pels seus treballadors. Hi haurà música i begudes argentines.

DISSABTE 21**20 h RAI**

c/ Carders 12, entresol Barcelona
 Sopar-espectacle de presentació de l'Ateneu Llibertari del Casc Antic.

**21 h Ateneu Popular de Nou Barris
c/ Portlligat, s/n Barcelona**

Concert amb Che Sudaka, Tejemaneje La Banda, DJ Yali i Ali i altres artistes convidats. 3,5 euros que aniran destinats al fons per afrontar els costos del judici de les persones detingudes el 16 de setembre en un desallotjament a Nou Barris.

21 h Pavelló Poliesportiu d'Agramunt

Inici de la 3a edició del Solidaritat és Força, encaminada a sufragar els costos dels actes per la campanya de recuperació de la memòria històrica i la Marxa Homenatge als Maquis 06, així com per costejar la propera edició. A les 21 h hi haurà passi d'audiovisuals (*2on Solidaritat es Força, Ruta Batalla del Segre, Maquis*, etc.). A les 23 h, concert amb Ondas de Rebelión, Ràbia Positiva, Karbunko, Kafarna, Maria y sus kogollos. Bo d'ajut solidari 7 euros. Organitza: Col·lectiu A les trinxeres.

Col·labora: Ajuntament d'Agramunt.

DIMECRES 25**22 h Sala Beckett****c/ Ca l'Alegre de Dalt, 55 Barcelona**

Espectacle teatral: *La carícia de Déu, Rwanda 2004*, de Francesca Zani i Paolo De Vita. En col·laboració amb Amnistia Internacional en el marc del Teatre pels Drets Humans. El 25% de la recaptació és per Amnistia. Val 12 euros.

DIJOUS 26**21 h La Quimera****c/ Verdi, 28 Barcelona**

Passi de *Bajarse al moro*, de Fernando Colomo. Programat en el Cicle de Cinema espanyol.

SORTIM DE CASA**DISSABTE 21****CORNELLÀ**

JORNADA EN SUPORT ALS CENTRES SOCIALS OKUPATS
CSO Tòxics, Passeig Ferrocarrils Catalans 15-19
-10.30 h Plantada de parades. Davant el CSO si fa bon temps, si no, ho farem a dins.
-13 h Presentació de la jornada i actuació per anar fent boca per al dinar.
-14 h Menjador (5 euros): us demanem concretar el nombre de menús (omnivor i vegeta) amb antelació. Telèfon de contacte: 679 873 760 (Confucio)
-16,30 h Taula rodona: donem veu als centres socials okupats
-21,30 h Cerca CSO, amb visita per tots els CSO del poble, amb actuació humorística, degustació a cada CSO i una acció-sorpresa.
-00 h Concert: Antitank, Empuñando la espada, Los Tochos (3 euros).

SANTA COLOMA DE GRAMENET

PRESENTACIÓ DE L'ESPURNA — JOVES SOLIDARIS DE GRAMENET DEL BESÒS
12 h Can Sisteré
Gimcana Infantil
"Una volta pel món de les cultures"
 Després hi haurà dinar multicultural. Els beneficis es dedicaran a un projecte destinat als campaments de refugiats saharauis que pretén dotar d'eines de treball els treballadors de l'educació en el lleure dels i les joves del poble saharauí. La jornada es tancarà amb el concert de ska de The Penguins i, entre altres, la rumba d'O'koñak.

LLEIDA**REBUDA DE LA FLAMA DEL CORRELLANGUA**

19 h c/ Sant Antoni /Avinguda Catalunya
 Rebuda i inici de la cercavila (fins a la plaça Paeria).
 A les 20 h es farà l'acte central: exhibició de sardanes a càrrec del Grup Sardanista Montserrat, parlaments i lectura del manifest. Més tard, a les 20,30 h: Concert amb el grup lleidatà Skalivada. +info sobre el Correllengua a: www.cal.cat.

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

NO OBLIDEU...

PODEU PARTICIPAR AL TERCER CONCURS DE POESIA I NARRATIVA "SOMNIS DAURATS DE TARDOR" QUE ORGANITZA L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS I VEÏNES DE LA BDA. SALDES — PLAÇA DE CATALUNYA I ON COL·LABORA L'ÒMNIO CULTURAL DE BAGES

Les modalitats són poesia i narrativa i el tema és lliure. És obert a la participació de persones a partir de divuit anys. Els treballs s'han de presentar al local social de l'AV, del 16 d'octubre al 17 de novembre. Us podeu informar millor al c/ del General Prim, 2 bis o bé al telèfon 938 772 488

La indirecta

L'ENTREVISTA // LEO BASSI, BUFÓ

“L'esquerra s'ha oblidat de les emocions i els desigs de la gent”

Arnau Bach

➤ **Sergi Picazo**
 /entrevista@setmanaridirecta.info/

Va néixer als Estats Units, però només per casualitat. Els seus pares i els seus avis treballaven al circ. És un nòmada. Ha viatjat per tot el món, des del Brasil fins a Sibèria, amb el seu bon humor. Es defineix, simplement, com un bufó. Però un bufó compromès amb la seva societat. Això sí, Leo Bassi té un cosa clara: la gent d'esquerra no vol ser pobre, ni avorrida, ni gris. Ell s'ho vol passar bé. No ha vingut a aquest món per patir fins arribar al cel. És un militant del laïcisme i, tot just ara, està representant l'obra *La revelació* al Teatre Capitol de Barcelona.

De quina revista ets?

De la DIRECTA. És una revista feta per gent dels moviments socials catalans. Volem expressar un missatge crític sobre aquesta societat, però encara no arribem a tota la gent a la que voldríem. Estem començant...

Recordeu que vivim en el món de l'estètica. Heu d'anar a buscar les persones.

O ser provocadors, com ho ets tu?

La meua feina és anar a buscar el públic. Jo tinc idees, tu tens idees... Però l'important és que no es quedin només dins el teu cap. La teua feina, i no és una feina menor, és aconseguir arribar a la gent. Jo dedico tot el meu temps a esbrinar com puc comunicar les meues idees. Mira els polítics mateixos: no tenen grans idees, però s'han tirat tota la vida creant una maquinària de partit i de comunicació directa amb la gent. Cal oferir a la gent les coses que vol.

Cal un canvi estètic?

Hem de pensar que som animals. Els animals tenen instints, gustos, desigs... Quan es fa polí-

tica, no hem de pensar només amb la part racional del cervell. Què passa amb tota la resta? Per exemple, la manifestació “No tindràs casa a la puta vida” va funcionar perquè tenia un eslògan contundent, un llenguatge de publicitat, bona música... Això dóna l'esquerra, en general, és bastant avorrida i té mal humor.

Sí. Molt i molt. L'esquerra s'ha plantejat els problemes de la Humanitat des d'un punt de vista racional, però s'ha oblidat de les emocions i dels desigs. Tot i això, hi ha gent que no ho ha fet com Greenpeace: amb imatges espectaculars, han aconseguit ficar al cap de la gent un esperit ecologista quan només fa vint anys a tothom se la suava tot això de la natura.

Quan es fa política, no hem de pensar només amb la part racional del cervell

Tenim un sentiment de culpabilitat judeocristiana que ens fa estar tristos?

L'esquerra té bones idees com la redistribució de la riquesa o la justícia social. Però ha tingut sempre un problema. Ha volgut castigar la gent que gaudeix dels plaers i que s'ho passa bé. Molts militants d'esquerra van criticar en el seu moment molt durament el Che Guevara perquè sortia amb dones, no tenia una disciplina militar, tenia capritxos burgesos, jugava al golf, en definitiva, perquè no era suficientment trist... Cal reivindicar la

Il·lustració i el laïcisme, però no només la part racional, sinó la també la part més hedonista: com van fer el marquès de Sade o Casanova. La culpa de tot això és de Marx.

Per què Marx?

Perquè es va inventar el pecat original del capitalisme.

Tots som culpables?

El capitalisme existeix perquè la gent té un desig d'acumular diners, de manar, de ser superior a la resta... En lloc de demonitzar aquests sentiments, els hem d'explorar i aprendre'n. Marx va crear un home que no existeix: ple de raó, matemàtic, rigorós... però on la naturalesa, les emocions i l'hedonisme eren considerats com quelcom negatiu. Té la mateixa moralitat i la fe cristians del bé i el mal. No pots acusar una persona de tenir instints. L'error més gran de l'esquerra és l'abolició de la propietat privada: és massa racional, i molt poc instintiu. Fins i tot, els gossos creuen en la propietat privada i només pixen al seu propi territori. No hem de canviar l'ésser humà. La cosa és, sabent que som així, com podem fer per construir una societat millor?

¿...?

Hem de portar l'art al carrer. Cal més imaginació. Cal més bellesa. I més diversió. Imagina que tota Barcelona fos com són les tres o quatre cases que va fer Gaudí. L'esquerra és l'espai de la utopia però amb l'oportunitat d'equivocar-se.

L'església també va contra els instints, però encara existeix 2.000 anys després.

El meu espectacle al Teatre Capitol parla d'això, però amb una mica d'ingenuïtat i de diversió. Cal descobrir encara el paper que han tingut les grans religions monoteistes en les nostres vides.

Tu ets un missioner de l'ateisme al teu espectacle, no?

Les idees teològiques de l'església són molt pobres. D'una banda, l'Antic Testament és impresentable: Déu és venjatiu, terrible, amb mala llet; crea la dona com un ésser inferior a l'home, i això va contra la Constitució; demonitza la sexualitat; no té cap respecte per la natura. I, de l'altra banda, la figura de Jesús ha estat traïda: els cristians, liderats pel Papa, no compleixen cap dels preceptes de Jesús sobre la igualtat, la pobresa o l'amor.

Les idees teològiques de l'església són molt pobres

Però això ja ho sap tothom.

Sí. Però la gent no es mou. Si tothom ho sap, què cony estem fent per canviar tot això? El govern del PSOE acaba de signar un conveni per donar més diners a l'església catòlica. S'emporten milions d'euros. Això és un escàndol. Per què aquesta gent té tant de poder encara? Perquè la societat civil no ha protestat de forma contundent.

També faries una obra de teatre criticant l'islam?

No. Jo he viscut el 99% de la meua vida a països cristians. Si visqués al Caire o Teheran, segurament defensaria el laïcisme a la meua societat. Lluito contra les coses que conec. Si lluités contra l'Islam faria el joc als Estats Units, que ara parlen malament dels islàmics quan van ser ells els qui van crear aquest Frankenstein per acabar amb el socialisme als països àrabs. És grotesc.

No serem ciutadans exemplars...

➤ **Jordi Martí Font**
 /jordimartif69@mesvilaweb.cat/

Mimo, dels Subterranean Kids, cantava “Pel temps que passi / mai no s'adonà / que és un esclau més / d'un engranatge infernal / És el típic ciutadà exemplar...”, un tema que descriu, encara ara quan han passat divuit anys, els nostres matins, quan ens posem el vestit de ciutadans exemplars i amb son i cansament de no haver dormit prou ens dirigim a produir, conscients que és el nostre deure, la nostra obligació més important. Caminem amb les cames entumides encara per la son que arrosseguem però el nostre valor ens porta cap a la fàbrica, la nostra

El treball assalariat és la nostra principal condemna

intrepidesa cap a l'obra, les nostres ganes cap a l'oficina... cap al nostre lloc de treball on durant un mínim de vuit hores esdevindrem productors llogats per algú per a qui treballarem. El treball assalariat..., que és la nostra principal condemna i la nostra principal reivindicació quan no en tenim. I tot i que volem alliberar-nos de la necessitat del treball com a mitjà de subsistència, mentre n'hi hagi el volem fer en les millors condicions possibles, com menys temps millor i sense que haguem de patir ni per la salut ni per la vida. Tot i que ja sabem que el que tenim no és això ni de bon tros. Treballem llargues estones per pocs diners i, per si no en tinguéssim prou, amb l'amenaça constant de malalties derivades i fins i tot per la mort. Ens queda tant de camí que adonar-nos-en ja és un pas, i no menor, per esdevenir ciutadans no exemplars i a la llarga homes i dones lliures, alliberades del treball.

PUBLICITAT

gossos d'esquadra

Es recomana els partits polítics d'abstenir-se de qualsevol acte públic durant la campanya electoral davant la constant amenaça de 200 o 250 violents que van campant al seu aire.

DEPARTAMENT D'INTERIOR